

Újfolyam

84. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2021. december

„Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?”

(Ján 5,4-5)

ÁTÉLNI ISTEN EREJÉT!

„A kevés is ezerre nő, a kicsiny is hatalmas néppé. Én, az Úr rövid időn belül megvalósítom ezt.” (Ézsaiás 60,22)

Mi a Karácsony? Látványos, hatalmas bizonyoságtétel erről az Igéről is!

Kevés

Pici, reménytelen, erőtlen. Sokszor állapítjuk meg ezt valamiről, valakiről, egy induló történetről. Már most a hamvában elhalt. Még tűz sem lesz belőle! Nem ugyanezt állapíthatta volna meg valaki, ha Jézus Krisztus földi szülei néz? Egy 16 éves körüli fiatal lány, aki mellett nincs nagy támogató rokon hátér. Mindenki kérdőjelekkel, ismeretlenként forgatja magában a szeplőtelen fogantatást. Még jó, ha gondolkozik rajta, és nem helyből elveti! József is titkon szeretné elbocsátani, de Isten nem engedi, az angyali kijelentés meggyőzi az ellenkezőjéről. Elindulnak, így közösen, Betlehembe. Ki vágyik az utolsó hónapban, sőt az utolsó hetekben a szülés előtt utazni? Volt-e tapasztalatunk arról, hogy nagy pocakkal Trabantban vagy bármely kétütemű autóban hosszan utazzunk? De Mária még csak nem is lovaskocsin megy fel a népszámlálásra, hanem inkább számárháton, vagy gyalog, 90-100 kilométer az utolsó időben! Mennyi nélkülözés, viszontagság, fáradtság az úton! Hiszen nincsenek szállodák, svédasztalok, kiépített utak Názáretből Betlehem felé! Csak por, zsúfoltság, nappal meleg, éjszaka hideg, kényelmetlen rázkódás az úton, és sok bizonytalanság. Milyen szegényes! – állapíthatták meg sokan, ha rájuk néztek. Azonban még itt sincs vége! Nem baj, ha nehéz is az út, majd, ha odaérünk, akkor már mindben rendben lesz! Biztatjuk magunkat egy fárad-

ságos út közben. József azonban hiába keres, hasztalan kér, és kopogtat. Minden foglalt. Senki sem adja át a helyét. Nem nyílnak meg az ajtók. Senkinek sem indul meg a szíve. Reménytelen. Ilyen körülmények között szülni? Ilyen körülmények közé gyermekeket vállalni? Fogalmazzák meg ma sokan a világ nehéz helyzeteire gondolva! József, a családapa első családfői ténykedése. Ha valamikor, most megmutathatja a rátermettségét! Neki kell kórházat, szállást, segítséget találnia! Mit mondanánk ennek a kezdő apának a teljesítményére?

Gyenge, kicsiny kezdet

Az emberek szemében elvetélt dolog. Bukásra van ítélve. Leírják, lenézik. Önmagában nincs is benne erő és sok lehetőség. Azonban akkor már más a helyzet, ha ezzel a gyengeségünkkel Istenhez megyünk! Ha az öt kenyeret és két halat, ami lehetetlenül kevés 5000 embernek, Urunkhoz visszük! A mustármag a körmünk alatt is alig észrevehető mag, nemhogy a tenyerünkben! Azonban, ha Jézus Krisztus megáldja és növekedést ad neki, akkor nagyobb lesz a többi fánál! Jézus Krisztus így tanította hallgatóit: „Mihez hasonlítsuk az Isten országát vagy milyen példázatba foglaljuk? „*Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, miután pedig elvetették, megnő és nagyobb lesz minden veteménynél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában fészket rakhatnak az égi madarak.*” (Márk 4, 30-31) Miért engedi Isten, hogy ez a kiválasztott, megáldott család átélje a gyengeséget, kicsiséget a családi életük kezdetén? Miért engedi meg ma is, hogy ezt megtapasztalják, azok, akik Hozzá tartoznak? Mert a gyen-

geség javunkat munkálja. A hitünket építi. Miközben úgy érezzük, hogy nincsenek földi kapaszkodók, Isten csodálatos dolgokra tanít meg! A kevés, a gyengeség növelheti a hitünket. Rossz esetben vagy általában nem. A legtöbbször a mai világban is a kevés kiborít, kimerít, tönkretesz, elkese­rít. Ha körbe nézünk magunk körül, hány reményvesztett embert látunk, akit a szükség vitt idáig, vagy a saját kudarcainak sokasága! Jó esetben azonban igen! Ha a kevésben nem maradunk egyedül, Istenhez hozzuk.

Ha gyengeségeink Istenhez visznek...

Nemcsak magunk miatt kerülünk bele. Nemcsak azért, mert valamit nem tudunk megoldani. Isten megengedi, mert valami csodálatosra akar elvezetni! Kiválasztott, hogy valami mélyebbet is megérthessünk! Ha a gyengeségek, kicsiségeink Istenhez visznek, akkor megtanítanak imádkozni, térdre hullani, kiönteni a szívünket Urunk előtt, és tusakodni, ha kell! Ilyen kincset *nem* tanul meg az, akinek minden a feneké alá van téve! Ilyen kincshez *nem* jut el az, aki mindenben ki van szolgálva! Átélni Isten erejét. Kérni és megkapni. Nemcsak felmondani az imádságot, mint egy betanult szöveget, hanem beszélgetni az Istennel. Aki válaszol. Oly sokszor megmutatja hatalmát, és szabaddítását. Ha kell, angyalt küld mellénk. Életem legmélyebb imádság élményei a betegségekben születtek. Utána aztán már egy egész más szintről tudtam folytatni tovább a kapcsolatot Urammal. Persze nem kell ahhoz betegnek lenni, hogy a keveset átélje az ember. Csak mit kezdünk a helyzettel? Elkeseredünk? Kiborulunk? Valamilyen szerhez nyúlunk? Vagy feladjuk? Hányszor feladhatta volna József? Mikor megtudta, hogy ő csak nevelőapa, de a gyermek nem tőle fogant? Vagy amikor a hosszú útra el kell indulni az utolsó

hetes anyával? Vagy amikor nincs szállás és emberi segítség? *DE* van Ura, Istene, akihez fordulhat! Lehet, hogy sírva, kétségbeesve, de hittel, a hatalmára tekintve! Mert a gyengeség nemcsak imádkozni tanít meg, hanem az imádság megnyithatja Urunk hatalmát előttünk. El sem tudjuk képzelni, milyen csodákat élhetünk át! Megtapasztaljuk, hogy „A kevés is ezerre nő, a kicsiny is hatalmas néppé”. Nem kell sokat várni erre! Vajon gondolta volna valaki, ha a kis családra, Máriára, József­re nézett, hogy itt a világ legnagyobb csodája van készülóban? Gondolta volna, hogy nemcsak egy születés, hanem a világ megváltása indul el csodálatosan? Ahogyan az égen ma is, és egykor a betlehemi égbolton először csak egy csillag volt, de aztán feljött sok ezer! Ugyanígy a kis kezdetet, ha Isten elé visszük, akkor Ő tudja hatalmasan megáldani! A reménytelennek látszó helyzeteket Jézus Krisztus tudja úgy megújítani, hogy csak csodálkozik az ember! A kicsiből a Mindenség lesz Jézus Krisztusban! Jézus Krisztus ott van Mária szíve alatt! Mi mit hordozunk magunkban, a szívünkben? Az elkeseredést, a gyengeséget, a kicsiségünket vagy a hitet a bennünket megújító, feltámasztó, megáldó Úrban?

Életünk célja

Mi is ez valójában? Év végéhez érve talán újra gondolkozunk rajta. *Isten dicsőítése. Isten dicsőségére élni.* Ezért teremtett minket a Mindenható. Nem tudja megtenni ezt az az ember, aki szüntelen a maga nagyságában fürdözik, (vagy éppen a kicsisége miatt gyötördik). Aki tele van azzal, hogy milyen erős, szuper, és mindenkit lesöpör az eszével, erejével. Növekszik önmaga és mások előtt, de vajon meddig? Mikor omlik össze az „Én”-bálványa? *Aki azonban* lehet, hogy sokszor törékeny cserépedény, de vá-

gyik, hogy az Úr töltse be az életét, és tegye teljessé Önmagával, miután megtapasztalja Ura jelenlétét, erejét, hatalmát, megtanulja dicsőíteni is ŐT. Dicsőíteni, ahogy Mária tette. „Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt!” (Lukács 1,46-47)

Testvéreim! Vegyük ezért komolyan Urunk ígéreteit! Bizony a kicsiny hatalmas néppé nő, ha megígérte nekünk, és Tőle kérjük. Az idő pedig az Ő jó kezében van, és biztosan hamarosan megvalósítja!

*Somogyiné Ficsor Krisztina
lelkipásztor*

LELKI ÜNNEPEK A JULIANNA ISKOLÁNKBAN

Református iskolába járni jó! Erre sok indokot, érvet írhatunk. A beszámoló végén a gyermekek véleményéből is olvashatunk!

Többször megfogalmaztuk, hogy azért is jó ide járni, mert vannak különleges napok, amelyek más iskolákban nincsenek. Vagy mert másképpen ünnepelünk. Erre újabb alkalom volt iskolánk alapításának 95. évfordulója szeptember közepén. Újdonság volt, hogy egy héten át minden reggelt a templomban kezdtünk áhítattal. Kivetített képek segítségével vehettük végig a 95 év történetét és benne Isten üzenetét, megtartó, megújító kegyelmét. Dócziné Takács Zsuzsanna ötlete alapján az egész hét az ünnep jegyében telt. Napközben is tele voltak a szünetek programokkal, focimérkőzésekkel és sokféle játékos feladattal, amely mind iskolánkhoz kapcsolódott. Dévainé Furuglyás Márta tanárnő felhívására gyönyörű versek születtek a mai „juliannások” tollából, amit még hetekig olvashattunk az iskola folyosóján. Hálát adtunk a pedagógusokért, akik már az iskola újraindítása óta itt dolgoznak és minden jelenleg itt dolgozóért! Október hónapra is jutott különleges lelki nap. Csendesnapot tartottunk az őszi szünet előtt. A témát az éves Ige eddigi üzenetei ihlették és a közelgő Reformáció ünnepe. Így pénteken is közös áhítattal kezdtünk a templomban és volt a kicsiknek keresztyén bábszínház.

5/6

A kehely rajz a csendesnapon készült

Két osztály múzeumba ment a Reformáció kapcsán. A nagyobbak pedig osztályonként dolgozták fel a reggeli témát: „Kihez hajlik a szívem? Mit jelent számomra, hogy Isten magához hív?” Majd Reformáció órájuk volt és egy óra az imádságról. Végül Kristály Márton vízgömbművész tartott showt tíz osztálynak, és bizonyoságot tett Isten munkájáról az életében. Sok gyermek megfogalmazta: „Milyen jó, hogy vannak itt napok, amelyeken meg lehet egy kicsit állni, lehet beszélgetni, kérdezni, és el lehet mondani a saját véleményüket is!” Végül, pár mondat arról, hogy mit írtak a gyer-

mekek arra a kérdésre válaszul, miért jó református iskolába járni:

„Megismerhetem az Urat. Tudjuk, mi Isten akarata. Kedvesek a tanárok. Érdekes történetekről hallunk. Minden nap halljuk Isten Igéjét. Mert, ha hiszel Istenben, akkor a Mennybe kerülhetsz. Katolikusként is jó megtapasztalni a református közeget. Van segítség, van lelki támaszunk. Jókat beszélgetünk. Bizhatunk egymásban. Lehet konfirmálni. Foglalkoznak az ember lelki dolgaival is. Itt vannak a barátaim. Nagyon kedvesek az emberek. Szeretjük Isten Igéjét olvasni.”

Somogyiné Ficsor Krisztina

Csoportkép a Julianna 95 éves évfordulóján

95 ÉVESEK

Mi is történt 95 éve?
Julianna még csak 17 éves.
Anyukájával segítenek
Kemény sorsú gyerekeknek.

Holland családokra bizzák.
Táplálják az éhest, árvát.
Sok-sok gulden, ami gyűlt még:
Vajon mi jóra lesz elég?

Sebestyén professzor mondta:
Legyen belőle iskola!
Bibliával, szeretettel
Gazdagodjon sok kis ember!

Épült 95 éve,
Második háborút is megélte,
Aztán államosították.
De már újra van Bibliánk!

Iskolánk 95 éves,
Ahogy a brit királynő is éppen.
S ennyit élt meg Juliannánk -
Kiket mind túlél iskolánk!

Csengeri Bátor 6.o.

JULIANNA

95 éves a Julianna,
öt híján száz,
öregebb, mint a nagyapám,
s a volt régi iskolám.

Mikor ideérkeztem,
befogadtak,
mint egy nagy család,
úgy élnek itt a gyerekek,
hogy nincs bosszúállás,
civakodás.

A tanáraink mind szépek,
viccesek és humorosak,
de a legfőbb nekik az,
hogy jól tanítsanak.
Számunkra meg az,
hogy kedvesek legyenek,
ne akaratosak!

Így hát szeretettel köszöntöm
a 95 éves Juliannát,
mely most is úgy működik,
mint régmúlt hajdanán.

Tihanyi Dóra 5.o.

**SZÜLETÉSNAPI
KÖSZÖNTŐ**

Sok évtizede már,
Hogy gyerekek hada a
Juliannába jár.

95 éves lett a sulis,
Így ma mindenki a
Juliannát ünnepli.

Itt a tanulásban
A diákok örömeiket lelik,
Mert a jó Isten ott van nekik.

Áldás az iskolára,
Boldogság, béke tanárra, diákra!
Boldog születésnapot, Julianna!

Georgopulosz Nikolaosz 5.o.

JULIANNÁNAK

Drága, kedves iskolám!
Te vagy az én Bibliám!
Mindig utat mutatsz.

Sok év elteltével még mindig állsz,
Az évek során meggyógyítóttal.
Mindig utat mutatsz.

Kovács Zsombor 7.o.

KÖSZÖNTŐ

Régen is volt Hollandia,
s benne élt Julianna.
Nagylelkű királynő volt,
Iskolákat alapított.
Isten segítségével tette ezt,
Segítette az embereket.
Iskolák között volt egy:
Julianna volt a neve.
Itt vagyunk mi benne most.
Köszönjük e szép napot!

*Biró Mátyás,
Katona Csanád és
Matúz Márton 4.o.*

**AZ ISKOLA 95.
SZÜLETÉSNAPJÁRA**

1926-ban alakult egy
iskola,
Ez egy református
általános iskola.
Julianna királynő a
névadója,
95 év telt el azóta.
Hollandoknak köszönettel
tartozunk,
Mi, juliannások
összetartozunk.

Hertelendy Luca 7.o.

KÖSZÖNTŐ

1926-ban épült az iskola,
Nevét Julianna királynőről kapta.
Ide járok hét éve.
Okosodok évente.
Remélem, hogy tudásom
Elkísér majd utamon.
Jó tanulást kívánok a többi diáknak,
És boldog születésnapot az iskolánknak!

Földi Virág 7.o.

AZ ISKOLA SZÜLETÉSNAPJÁRA

Egy születésnap mindig örömet jelent számomra,
Örömmel jöttem egy születésnapot ünneplő iskolába.
Meglépetést jelent majd az osztály és a tanárok,
Hogy be tudjak illeszkedni – mindenkire számított!

Igyekszem az osztály segítségére lenni,
Miattam senkinek se kelljen szégyenkezni.
Közösen mindent könnyebb lesz megoldani,
Egymásnak segítségét szeretnék adni.

Tihanyi Blanka 5.o.

AZ ÉN ISKOLÁM

Van egy jó kis iskola:
Az a neve: Julianna.
Van benne egy óvoda is,
Iskola pedig egészen nyolcadikig.

Mikor bejöttem e szép iskolába,
Féltem, és ijedtem néztem másokra.
De aztán mikor nagyobb lettem,
Rájöttem, hogy itt jó nekem.

Mert akárhogy is nézem,
Jó helyre kerültem,
És remélem, ez másokkal is így lesz!
Mindörökké ámen!

Maloschik Ferdinánd 4.o.

KILENCVENÖT

Felhőbe hanyatlott a templomtorony,
Rá visszasüt a nap, egy ballagás napja.
Rengeteg gyermek elballagott
E kilencvenöt év alatt.

Kedv s öröm röpkedtek
A tanulóknak, kik elmentek,
S jöttek sokan helyettek.

Tanulni, s nem pihenni,
Tudományt a munkás étellel
egybekötni –
Mert itt tanulni kell!

Sok tanár és sok diák
Követte, melyet a hivatal küldte
Vezérül: a tananyagot.

Végezetül mit mondjak vajon?
Mesélni sokat tudna a templomtorony!

Szuhay Koppány 8.o.

**BOLDOG
SZÜLETÉSNAPOT!**

Hosszú évek teltek el,
De áldjuk azt a napot,
Mikor az égi Isten
Nekünk adott.

Sok kedves emlék,
Öröm és bánat –
Köszönjük neked, iskolánk
A csodákat!

Fényeskedjék még
Sokáig csillagod,
Legyen boldog
95. születésnapod!

Georgopulosz Georgiosz 6.o.

95 ÉVES ISKOLÁNK

95 éve tanítasz bennünket
Szeretsz, óvsz minket.
A Biblia Igéit megtanítod
nekünk,
Sok szép áldást látsz bennünk.

Szép emlékek fűződnek
hozzád,
Sohasem felejtünk el,
szép kis iskolánk.
Imádságos szívvel köszöntünk
téged,
Legyen áldott minden további
tanéved!

*Lajtha Kata és
Fábián Lana 4.o.*

PILLANATKÉP A CSIPKEBOKOR ÓVODÁBÓL

Az egyik óvodai csoportban arról volt szó, hogy ki mit csinál, ha fél a sötétben.

Az egyik kislány ezt mondta: „Régebben, amikor féltem, hívni szoktam az anyukámat, hogy együtt imádkozzunk. De most már nem mindig szoktam hívni, mert már egyedül is tudok imádkozni.”

ÚJRAINDULT A GYERMEKMISSZIÓ

Hogy a legkisebbek is hallják az Igét!

Újraindult szeptembertől a gyermekmisszió, több évtized hűséges szolgálat után Demeterné Harmathy Zsófiától Pataki Dorottya vette át a szolgálatvezetést. **Hogy mennyi áldást jelent az, hogy a legkisebbek is a maguk nyelvén hallják az Igét, míg szüleik a felnőtt istentiszteleten vesznek részt, az időközben felnőtt, s a különböző szolgálatokba bekapcsolódó ifiseink tanú-síthatják.**

Meg persze azok is, akik bár eltávolodtak egy időre bármilyen ok miatt gyülekezetünkől, esetleg akár az Evangéliumtól is, a szívükben kisgyermekkorukban elvetett Ige-magvak azonban mára gyümölcsöt teremnek. Ebben bízva, erre építve folyik a Fasorban a gyermek-istentisztelet, igehirdetés. Mint Pataki Dorottya elmondta, ideiglenesen vette át Demeterné Harmathy Zsófiától az iskolás gyermekmisszió vezetését. „Mindig csodál- tam, hogyan tudja Zsó ilyen összefogottan,

ilyen precízen vezetni ezt a szolgálatot. Tud- tam, hogy erre egyedül nem leszek képes. Én csapatban működök jól, ezért is örülök, hogy ilyen rátermett, egymást segítő szolgáló társakkal együtt vagyunk ebben a csoportban: Márton Melindával, Nagy Rékával, és Szől- lössy Emőkével, aki az ovis gyermekmisszió vezetője”- fogalmazott. Pataki Dorka fogja össze az iskoláskorú gyermekeknek szóló istentiszteleti-szolgálatot. A világjárvány alatt sokáig nem lehetett látogatni a templomot, ezért a gyerekek számára is online, videós is- tentiszteleteket készítettek a szolgálók. Ebben az időszakban sokkal kevesebben vettek részt a szolgálatban. Amióta újra lehet jönni a gyü- lekezetbe, a szülők is hozzák gyermekeiket, akik ez idő alatt külön foglalkozáson, gyermek istentiszteleten vesznek részt. „Hálás vagyok Istennek, hogy az újra növekedő igényekhez mérten felállt az új szolgálói csapat, az isko- lás gyermekeknek két csoportban: az elsőtől a harmadik osztályosokig, és a negyediktől

Egységes tematika alapján haladnak az iskolai és az óvodai csoportok

a hatodik osztályba járóknak hangzik az Ige”- emelte ki. A tavaly és idén konfirmáltak közül is többen voltak, akik alig várták, hogy beállhas- sanak a kicsik közé segíteni. Hála az Úrnak, van elég szol- gáló és segítő, mintegy 30-35- en vesznek részt a csapatban, köztük sok ifis, ami nagy öröm. A gyermekek – a leg- kisebbektől a legnagyobbakig – ugyanazt az Igét hallják, egységes tematika alapján haladnak az ovis és az iskolai csoportokban ószövetségi tör- ténetek (Ruth, Sámuel, Saul,

gezetül álljon itt Szöllőssy Emőke korábbi bizonyítétele, hogyan végzik szolgálataikat a gyermekmisszióban résztvevő testvérek! „Ahogy annak idején gyermekként akkori gyülekezetemben Jutka néni lehetett tanúja annak az imádságnak, amikor elfogadtam Jézus Krisztust Megváltómnak, ez-

A legkisebbek is a maguk nyelvén hallják az Igét, hogy megérthessék és szívéükbe fogadhassák

Dávid, Salamon.....) és Jézus példázatai alapján, csak éppen a maguk nyelvén, hogy értsék, és a szívéükbe fogadhassák az elhangzottakat.

Mint Dorka elmondta, nagy öröm, hogy a gyermekek egymásnak is átadják a jó hírt: „Vasárnap istentisztelet, gyertek, én is ott leszek!” És valóban, egyre többen jönnek... hogy hallják az Evangéliumot, hallják Jézust. Vé-

zel a tanúsággal itt, a gyülekezetben ajándékozott meg engem az én Uram. Vallom, hogy különös felelősséggel jár ez, mert ugyanabban a munkában lehetünk benne, mint amiről Pál apostol így vall: „*Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.*” (1Kor 3,6).

Egyre többen jönnek gyermek Istentiszteletre

KIZENDÜL A FASORI HARANGSZÓ

„Ékes rendben” haladnak a munkálatok

A templom- munk és gyülekezeti há- zunk felújítá- sának mostani szakaszában már jó vissza- tekinteni az eddig elkészült munkákra, és érdemes előre tekinteni az előttünk ál- lóakra. Mi újult

meg eddig, s mi az, ami még hátra van? – ezt összegzi írásában Nyikos László építésmérnök, gyülekezetünk építésügyi gondnoka.

A beruházás minden szereplője – építtető, tervező, projektmenedzser, műszaki ellenőr és a kivitelező vállalkozó – együtt dolgozik azon, hogy minden jól, szakszerűen, szépen és „ékes rendben” menjen végbe. Formáljuk egymást, és mi magunk is folyamatosan formálódunk ebben a menetben. A teljes épü- letegyüttes felújítása, átalakítása három nagy kivitelezési munkarészre tagolódik. Az első – amiben most járunk – alapvetően a külső munkálatokat tartalmazza, valamint a gyüle- kezeti ház tetőterének beépítését. A második nagy egységben a csatornahálózat teljes cseréje, az utólagos vízszigetelési munkák és a környezetrendezési, kertépítészeti munkák vannak benne. A harmadik nagy szakasz a belső átalakítási, felújítási munkákról szól, amely gyakorlatilag minden belső területet érinteni fog, a templomtértől a hivatalig, az alagsortól a toronyig.

Lámpafénynél...

A most folyó munkálatok olyan jellegűek és léptékűek, hogy nem tudjuk nem érzékelni, hogy egy kivitelezési munkaterület kellős közepében élünk. Sok minden nem a megszokottak szerint működik, nem használhatunk bizonyos útvonalakat, kerületgünk kell az állványokat, a templomtérben nappal is lámpafénynél tudunk csak lenni, építési anyagok és por mindenfelé...

...de ha másra is nyitott szemmel és szívvel nézünk körül, láthatjuk, érzékelhetjük ezt másként is: olyan munkálatok folyhatnak most, amik már régóta szükségesek, s amelyek által korszerűbbé és szebbé válik a lelki otthonunk. Olyan kivitelezésbe foghattunk

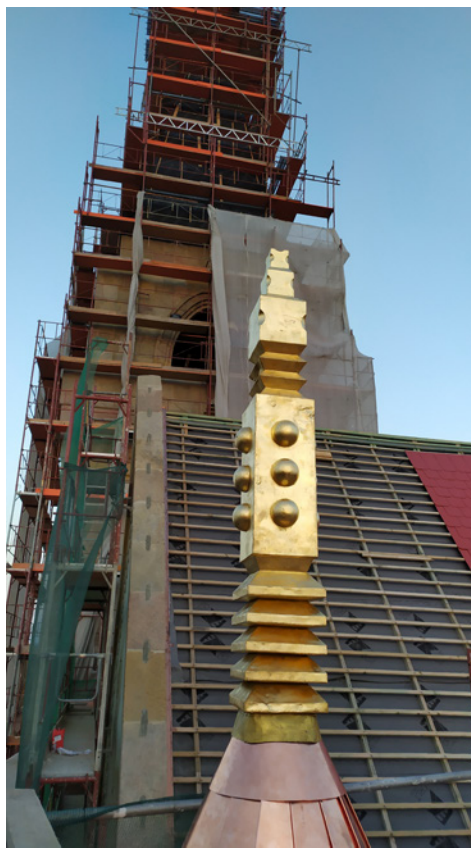

A csúcspdíz, amely felújításra vár; most közlelöl is megnézhetjük

bele – és jó reménység szerint be is végezhettük –, aminek az anyagi forrását mi magunktól soha nem tudtuk volna előteremteni. Állványok vannak, tehát megújulhat minden homlokzat és tető. Világítani kell a templomban, mert gondoskodtak arról, hogy a frissen felújított festett üvegablakainkat fizikailag is megvédjék. Építési anyagok és por van, mert folyamatosan dolgoznak. És mindez emberileg is belátható ideig tart!

Régi tető új színben

Ha pedig körbejárjuk az épületet, vagy – szigorúan az elkerített részen kívülről! – bekukucskálunk az állványok mögé, láthatjuk, hogy mennyi minden meg is valósult már. Talán a legszembetűnőbb, hogy tetőfelületeken a korábbi barna műpala fedés helyett az eredeti cserépfedés hangulatát megidéző, de a tetőszerkezet teherbírásához alkalmazkodó új, mélypiros színű szálcement pala jelent meg. (A régi, azbeszttartalmú héjazatot külön erre vonatkozó szabályozás szerint kellett lebontani, tárolni, veszélyteleníteni!) Megfigyelhetjük, hogy újjáépültek a régi tető képéhez hozzátartozó, különleges formájú kémények és a gyülekezeti ház tetőablakai, kiegészülve a tetőtéri helyiségek bevilágításához szükséges tetősík-ablakokkal. Az éles szeműek láthatják letről is, hogy kicserélődik minden bádogosszerkezet – a vörösréz anyagú fedések, szegélyek, csatornák, vízgyűjtő üstök. Nagyon magas szintű szakmai tudás és gyakorlat szükséges ennek a precíz és szakszerű kivitelezéséhez! Különleges – és előre nem is pontosan így tervezett módon – újulnak meg a tornyaink szintén vörösrézből készített csúcsdíszei. Annak a kivételezett nemzedéknek lehetünk a tagjai, akik testközelből is láthatják-láthatták ezeket a gazdagon díszített elemeket – ha az állványzatról éppen nem, akkor a restaurálásuk előtt a templom-

... és a már felújított csúcsdíz aranyozottan a helyén, teljes pompájában

ban. Nagy élmény volt felfedezni a kisebbik csúcsdíz felületén az évszázados múltú eredeti aranyozást is, ami rekonstruálva, 23 karátos aranyfüsttel befuttatva újra régi fényében csillog a vadonatúj rézfedést kapott kis torony tetején! Mindenki észrevette már?

Élővé váló felületek

Az állványok takarásában még kevésbé érzékeljük, hogy az épületegyüttes teljes homlokzatán a régi, a nyolcvanas évek építési lehetőségei között készült, mai szemmel nézve nem

megfelelő régi vakolat és színezés leverését követően új (különleges összetételű) vakolat készült, sok száz négyzetméteren, az eredeti falszín megkutatását követő újrakészítésével. Ezen belül is különleges „bánásmódot” igényelnek a gyönyörű, fenyőfa-motívumos, növényi ornamentikás építészeti tagozatok, sgraffitós díszek (melyek műszaki állapota már sok helyen a huszonegyedik órában volt). Majd, ha a tél végén elkerülnek az épület mellől az állványok, megláthatjuk, hogy a restaurátorok munkája nyomán milyen csodálatosan élővé válnak ezek a felületek is! Ugyanilyen speciális szaktudást igényel a főbejáratot keretező kapuzat Zsolnay-kerámiáinak a restaurálása, tisztítása, kiegészítése, konzerválása. És ha már szóba került az aranyozás - amely több helyen visszaköszön kívül és belül - a külső Zsolnay-kerámia díszek is eredetileg aranyozottak voltak. A számítás szerint a teljes felületük negyed részében, összesen mintegy 16 négyzetméter felületen – a restaurátorok ezt is újrakészítik.

A templomunk meghatározó homlokzati elemei a homokkő felületek a lábazon, a tornyon, az oromfalak lefedésén, a teljes utcai kerítésünkön. Külön egy hatalmas, átfogó munkarész ezek teljes kőrestaurátori felújítása is: a rárakódott kormos szennyeződésektől való megtisztítás, szilárdítás, sok helyen felületi javítások és egyéb kiegészítések, hidrofobizálás (a felület víztaszítóvá tétele), néhány esetben (például a bejárati kiskapunál) szerkezeti megerősítés. Külön-külön is egy-egy hihetetlenül izgalmas élmény (az erre fogékonyaknak) ezeknek a restaurátori munkáknak a végigkísérése – akár terven, akár valóságosan a helyszínen.

Isten gondviselő szeretete

És az eddigi hosszú – talán nem túl unalmas – felsorolás még csak arról, szólt, ami kívül-

ről, bárki által látható, érzékelhető. Mennyi minden történt és történik még a „színfalak mögött” is! Zajlik a munka a tetőtérben: megerősítették a fafödém egyes szakaszait, amikről – hiszem, hogy nem véletlenül, hanem Isten gondviselő szeretete újabb jeleként – a mostani munkálatok közben derült ki, hogy majdnem életveszélyes állapotban voltak. Kijavították, pótolták a teljes tetőszerkezet hiányzó elemeit, a statikailag szükséges helyeken megerősítették – a templom és a gyülekezeti ház tetején ugyanúgy, mint a harangtorony 54 méteres magasságában. Folynak a harangszint felújítási munkái is, többek között az ottani szerkezeti megerősítésekkel, a boglyaíves lamellás nyílások cseréjével együtt - amiken át a fasori harangszó a szó szoros értelmében is kizendül!

Ami ebből a hatalmas munkarészből – és még mindig csak az első ütemről beszélünk! – hátravan: a homlokzat vakolási színezési munkáinak befejezése, a tetőfedő és bádogos munkák befejezése (például a harangtorony új rézlemez fedésének az elkészítése, az ottani csúcscsúsz restaurálása és visszahelyezése). Egy újabb nagy területként valamennyi külső nyílászáró felújítása, illetve részben cseréje (a gyülekezeti házban a belső ablakszárnyak hőszigetelő üvegezésűekre cserélése), valamint a tetőtér-beépítés belső munkálatai, az ottani két lakás kialakítása és befejező szakipari feladatai.

A szerződés szerinti befejezési határidő 2022 márciusa, amit a külső munkák tekintetében jó reménység szerint, a kivitelező ígérete alapján és nem utolsó sorban Isten segítségével tartani is tudunk. (A tetőtér belső, befejező munkáinál egyes műszaki tartalmi változtatások miatt lehetséges csúszás ehhez képest.) A beruházás minden szereplője – építető, tervező, projektmenedzser, műszaki ellenőr és a kivitelező vállalkozó – együtt dolgozik azon, hogy minden jól, szakszerű-

en, szépen és „ékes rendben” menjen végbe. Formáljuk egymást és mi magunk is folyamatosan formálódunk ebben a menetben.

Hálát adni!

Előretéteként a terveink és reményeink szerint jövő tavasszal elindulhat a következő ütem, amely még mindig leginkább a külső területeket fogja érinteni. A csatornaépítési munkák alatt arra is fel kell majd készülnünk, hogy a templom teljes telkét, mindhárom oldalról végig ássák majd. Külön feladat lesz magának a kivitelezésnek és a gyülekezet működésének együttes térbeli és időbeli megszervezése, organizációja. Harmadik, befejező ütemként a templom és gyülekezeti ház átfogó belső felújításának, átalakításának tervezési programját a Presbitérium szeptemberben elfogadta, és ennek alapján a tervezési

munka Berzsák Zoltán építész vezető tervező irányításával zajlik is. A belső munkák kivitelezésének kezdete 2022 nyarára várható, amikor majd olyan időszak is lesz, hogy istentiszteleteinket nem fogjuk tudni a templomban tartani, hanem egyéb gyülekezeti és kollégiumi tereinket vesszük erre igénybe. Mindezekről időben és folyamatosan szeretnénk majd tájékoztatni a gyülekezetet. **Ugyanakkor jó már előre hálát adni azért, hogy vannak ilyen lehetőségeink, vannak ilyen tereink!** A teljes befejezés tényleges időpontját a harmadik ütem 2022 tavaszi versenyeztetési folyamatának lezárultával fogjuk majd tudni.

Közös ügyünk

Sokan talán úgy érzik, hogy mindez, ami most építkezés címszó alatt a gyüleke-

Lélegzetelállítóan szép a felújított sgrafittós elem

zetben történik, tőlük független esemény, elhordozzák, elfogadják vagy valahogy „túlélik”, az egész ügyis a szakemberek dolga, mit tehetnének ők ehhez hozzá...

Ezzel szemben úgy gondolom, hogy mindenki, bármely gyülekezeti tag igenis közvetlen részese (lehet) ennek az építkezésnek, hiszen ez mindannyiunk közös ügye – közös feladat, közös teher, közös öröm! Bátorítani szeretnék tehát mindenkit, hogy lehetőségei szerint vonódjon be, jöjjön és élje át minél közelebbről ezt a csodát, aminek most a részesei lehetünk: azzal, hogy magáénak érzi az ügyet, pusztán azzal, hogy nem közöm-

bős, hanem érdeklődve vagy véleményét formálva követi végig az eseményeket, akár azzal, hogy segít a szervezésben vagy ha kell, a pakolásban, takarításban, azzal, hogy mindvégig imádságban hordozza ezt az egész folyamatot, és annak összes szereplőjét. Kiáltunk együtt Mózesrel a mi Mennyei Atyánkhoz: „*Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!*”

*Nyikos László
építészmérnök,
gyülekeztünk építésügyi gondnoka*

TŰLEVÉL

Évtizedek óta visszatérő tapasztalatunk, hogy a karácsonyi fenyőfánkról lehullott, néhány megbújó tűlevélke a leggondosabb takarítás ellenére megéri a tavaszt, legtöbbször a húsvéti nagytakarítást is. Sokáig bosszankodtam miatta, a tavalyi vírusos évben elgondolkodtam: nem véletlen, hogy észlelem és foglalkoztat. A fenyő a teremtés csodája. Picinyke levele télen is zöld, nem hull le, nem fagy meg. Nem véletlenül lett a Karácsony dísze, jelképe. Legendája is van a fenyőállításnak: állítólag Luther Márton díszítette fel elsőként a gyerekeiknek.

És akkor kérdezem:

Nem lehet, hogy a Húsvétkor előbukkanó tűlevél jelzés a számomra? Biztos alapja-e az én hitemnek, hogy a karácsonyi kisdéd, a fény, a megújulás, az Isten szeretetének ünnepe csak a Húsvéttal, a kereszthalállal és a feltámadással együtt teljes? Üdvösségem titka.

Széplaki György

*Hangtalan jelek. Simon András grafikája
(cikkszám: 0418; a szerző engedélyével)*

A PANASZTÓL A HÁLAADÁSIG

Női csendesnap a Fasorban

Mit ér az emberi szó, ha testvérünk, szeretünk, ismerősünk mély bánatban, gyászban van, esetleg súlyos beteg? Tudjuk-e igazán erősíteni, vigasztalni őt? Hogyan kezeljük az ilyen helyzeteket? Erről szólt „Gyógyító panaszkodás” címmel az idei Női csendesnap, amely sokféleképpen vigasztalt, erősített mindannyiunkat.

Több évvel ezelőtt megrendültem értesültem arról, hogy egyik kedves testvérünk elhunyt. Mélyen érintett, minden szót kevésnek találtam, ezért hallgattam. Esténként imádsággal aludtam el, így telt el néhány nap, míg egyik reggel egy református énekünk soraival ébredtem: „Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábaddnál gyermeked, ki szemlelőnyva téged híven követ.” Erőt öntött belém, ezért én is ezekkel a sorokkal fejeztem ki e-mailben együttérzésemet a családnak. Az ilyen helyzetekben való megállásról, a szenvedések elhordozásáról szólt a csendesnap áhítata és nyitó előadása.

Menedék

Mit tehetünk? Kihez fordulhatunk, ha erőnk végéhez értünk? Ki a mi „forrásunk”? Helyénvaló egyáltalán a panasz a szorongatásban vagy inkább hallgassunk? S mi az a gyógyító panaszkodás? Hatvanöten voltunk együtt lányok, fiatalasszonyok, nagymamák, egyedülálló és családos nők ezen a napsütéses szeptember végi szombaton. Örültünk egymásnak, amikor a szünetben, az ebédnél és a délutáni csoportbeszélgetésen szót váltottunk, megöleltük és biztattuk egymást. Már a fél óras bevezető dicséret- és zsol-

dr. Kovács Enikő Hajnalka a Zsoltárok könyvében rejlő csodálatos vigasztalásról tartott előadást

táréneklés is arra hangolta szíveinket, hogy van menedékünk. Mitől féljünk? Szeretett lelkipásztorunk, Somogyiné Ficsor Krisztina áhítatában arról szólt, mit tehetünk, ha terhek roskasztanak. Hol lelünk vigaszt? Nem kell elfojtani bánatunkat, sem hallgatni róla. Lehet úgy tovább lépni, hogy közben mélyül a kapcsolatunk az Úrral és a hitünk is erősödik. Erre irányította figyelmünket a 87. Zsoltár soraival, amelyet idézett: „Minden forrásom belőled fakad”, ami az idei eucharisztikus kongresszus jelmondata is volt. Milyen

nagy vigaszt és erőt jelent az Ige, megerősít bennünket abban, hogy minden helyzetben jöhetünk Istenhez, Ő felüdít, megelevenít bennünket – hallottuk. Nemcsak a világyárvány, hanem sok más miatt is nő a bizonytalanság a világban.

Élő Forrás

Kutatók is arra figyelmeztetnek, számos negatív hatás éri a Földet, emiatt sokkal több a kérdés és a kétségbeesés. „Nincs más megoldás, mint mindent elmondani Istennek. Ez az egyetlen megoldás” – emelte ki Somogyiné Ficsor Krisztina. Amit az ember tönkretett, azt egyedül Ő tudja helyrehozni. Ő tud lehajolni, felemelni, meggyógyítani felépíteni bennünket. Van Forrás, ahova jöhetünk, s ahonnan meríthetünk. Van, hol táplálni magunkat, s van hol táplálni másokat is a nehézségekben. Öröm volt hallani az áhítatban, hogy a samáriai asszonynak is azt mondja Jézus: *„Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”* (Jn 4,13-14) Ebben a történetben – mint hallottuk – az eredeti héber szöveg a vízre azt a kifejezést használja, amit az özönvíznél, ahol azt írja „felfakadtak a vizek.” Azért lehetett annyi víz a földön, mert Isten nemcsak a mélyből nyitotta meg a vizeket, hanem az ég csatornáit is. A samáriai asszonynak, amikor az élet vízeről beszél Jézus, az özönvíznél használt kifejezést alkalmazza. „Gondoljuk meg, micsoda kiapadhatatlan forrás, ha Jézustól kérjük az élet vizét, mert e mögött az Úr áll” – magyarázta lelkipásztorunk. Ő adja a forrást, azért, hogy tápláljon bennünket. A forrás maga Jézus Krisztus, aki él. Az Ő halála és feltámadása által győzött a reménytelen pusztító erő fölött, ami a mi életünket is pusztítja. Még valamire felhívta

a figyelmet: igazából csak a bűnbocsánatból, új életből, a Jézus Krisztus által való élő reménységből fakad fel a forrás a szívünkben. Amíg nem tapasztaltuk meg a kegyelmet, a bűnbocsánatot, amíg Jézus Krisztus nem szült újjá minket, addig szüntelen panasz szól a szánkából. Addig csak panaszzkodó élet van, s mindig azzal szembesülünk, hogy még ha volt is erőnk az út elején, csakhamar kifáradunk. Ám, amint felfakad ez a forrás, az élő víz Ő általa, a panaszt felváltja egy új hang, a dicséret, még a bajok, nehézségek közepette is. És ez csak Átala és Benne lehetséges. „Menjünk a forráshoz, merítsünk belőle, amíg lehet!” - hangzott a felszólítás.

Szenvedések közepette

E gondolatot folytatta dr. Kovács Enikő Hajnalka, a Károli Gáspár Egyetem Hittudományi Kara Ószövetségi Tanszékének oktatója az „Egyéni panaszénekek a zsoltárok könyvében” című előadásában. „A Zsoltárok könyve a Biblia legolvasottabb részei közé tartozik, a zsidó és a keresztyén istentiszteleti liturgia fontos elemeit tartalmazza. Segítséget nyújt az élet legfontosabb kérdéseiben, mivel személyes bizonyosságtételek, nehéz élettapasztalat áll mögöttük. Számos pszichológiai témát hordoznak, mint például: emberi érzelmeket, beleértve a haragot, bánatot, boldogságot, örömet, bizalmat, kétségbeesést, félelmet, hálát és így tovább. Meglepő, hogy az egyéni panaszénekek a leggyakoribbak a gyűjteményben” – hallottuk. Sokkal több panaszének található a Zsoltárok könyvében, mint hálaének! Azonban valójában nem a panaszkodás, hanem az Istenben való bizakodás kifejezői. S még ha az elején a zsoltáriró a nehézségeiről, üldözéséről, betegségről vagy bármely szenvedéséről is ír, valamennyi költeményt a panasztól a hálaadás felé való haladás jellemzi. „A zsoltárosnak nem az a célja, hogy

önmagát sajnáltassa vagy, hogy a nyomorúságot ábrázolja, hanem az, hogy a szenvedésben fordulat következzen be, a panasz mindig dicséretbe torkollik” – emelte ki dr. Kovács Enikő Hajnalka. S ez az, ami valamennyiünk számára vigasztaló: az Istenbe kapaszkodás, a szenvedés, megerősíti a vele való kapcsolatot. „A panasz nem zárja ki, hanem általa is megerősíti az Istenben való bizalmat” – mondta. „A Zsoltárok könyvében a panaszénekek nem a siránkozás, hanem a változásba vetett remény kifejezői” – húzta alá.

Meneküljünk Istenhez!

Szerzőik a fájdalom, bánat közepette is bíznak Istenben, éppen ezért számunkra is példaadók abban, hogy minden nehézségünkkel meneküljünk Istenhez. A zsoltárok reménnyel telítettek még a kilátástalannak tűnő helyzetekben is. Folyamatosan a remény hangján szólalnak meg, míg eljutnak az Isten dicséretéig. A szenvedést tovább fokozza az is, hogy az ember néha úgy érzi, Isten elhagyta őt. Kételyek gyötrik, miért engedte meg számára a testi-lelki fájdalmat. De csakugyan egyedül kell maradnunk a megpróbáltatásokban, gyászban, magányban, betegségben? Vagy csak mi érezzük úgy,

hogy Isten elhagyott? Ezeket a kétségeinket is lehet Isten elé vinni, s várjuk a rejtőző Isten megjelenését! Keressünk és zörgessünk! Erre biztatnak a zsoltárok bennünket. Ne hagyjuk magunkat ledönteni a végső kétségbeeséstől, mert Isten hű az ígéreteihez. Ha ebben hittel megállunk, azt vesszük észre, valami nyilvánvalóan megváltozik, a dolgok nem ugyanazok többé. A kilátástalanságból az Istenbe vetett bizalom átvisz az örömbé.

Mély vizek felett...

A délutáni csoportbeszélgetés előtt Márton Melinda tett bizonyosságot az ÚR szeretetéről, megtartó erejéről a gyászban. Egész gyülekezetünket megrázta a 2017-es veronai buszballeszt, amelyben legnagyobb fia, Márk is életét vesztette. Hogyan lehet Istenbe kapaszkodva a „mély vizek felett átkelni?” – erről beszélt Melinda. A női csendesnap résztvevői szívében újra megelevenedtek ezek a napok, hetek, hónapok. Egyek voltunk Melindával és a többi gyászoló családtaggal. Mi is sírtunk és sírtunk, utcán, templomban és otthon, valahányszor eszünkbe jutott a tragédia. Hetek teltek el így, s nem könnyebbedett a lelkünk. A csendesnap résztvevői közül többen elmondták, annyira nem találtak szavakat, hogy

Hatvanötön voltunk együtt lányok, fiatalasszonyok, nagymamák, egyedülálló és családos nők ezen a napsütéses szeptember végi szombat, hogy lelkileg erősödhessünk

meg sem kíséreltek odamenni Melindához, mert érezték, minden szó könnyű. Pozdorja, szél hordta polyva, falevél. Csendben imádkoztak, s kérték Istent, ő küldjön vigaszt. S ha kaptak Igét, akkor azt már tovább tudták adni. Utólag boldogan hallották, hogy ha nem is rögtön, de Melinda szívében munkálkodtak ezek az Igék, s gyógyították a sebet.

Álljon itt végezetül Melinda bizonyosságtételemből néhány gondolat!

„A bizonyágom arról szól, hogyan kapaszkodtam Istenbe..... Arról azonban már nem volt idő beszélni, hogy milyen volt a zuhanás a mindennapokban..... A problémák és kisebb betegségek mellett, a hétköznapi gondjai mellett végig ott volt a gyász..... Tudatosan kerestem és keresem Istent, ahogy a zsoltáros mondja, *csak Istennél csendesül el lelkem.* (62. zsoltár.)” A bizodalمام egyedül Benne van és erősebb lett az évek során.”

Melinda elmondta, a tragédia első napjait, heteit, hónapjait nagyon nehéz felidéznie. „Napokig csak zokogtam, sem enni, sem inni nem tudtam, néhány lépés megtétele is nehéz volt számomra, olyan voltam, mint a düledező kerítés, ami az első érintésre összeomlik. A gyülekezetben a Testvérek szeretete nagyon sokat adott, s hálások voltunk férjemmel, Lacival érte. Engedtem, hogy körülvegyenek, gondoskodjanak rólam. Úgy éltem, mintha egy film lenne az életem, amelyet kívülről néztem. Egy-egy Ige eljutott a szívemhez, s erősített, hogy ezt a borzalmat nem egyedül kell hordoznunk. Mindeközben rettenetes vívódáson mentem keresztül, s csak arra tudtam gondolni, én már életem végéig nem leszek boldog. Nem találtam választ arra, hogy Istennek miért jó az, ha én szomorú vagyok. Az első időkben – bár végig eljártunk Istentiszteletre – az Igehirdetések nem nagyon jutottak el a lelkemig. Leghamarabb a zsoltárok hatottak rám. Olvastam őket, s azt vettem észre, gyógyítják a szívem

sebét, vigasztalnak, erőt és reményt adnak. Viaskodott bennem a hit és az érzéseim. Azt gondoltam, az én bánatomat Isten sem tudja megfordítani.

A fordulópont talán az volt, amikor elmentem egy agyagos foglalkozásra, s megértettem, hogy Isten is így formál bennünket, ahogyan a mester az agyagot. Így, visszatekintve, már ki tudom mondani, hogy Isten megvigasztalt, boldoggá tett. Megajándékozott bennünket Dominikkal, akinek a neve azt jelenti: az Úrnak szentelve. Nem azért adta, hogy helyettesítse Márkot, s azt is ki kell mondani, az idő semmit nem gyógyít be. Egyedül az Úr Jézus Krisztus, aki gyógyít. Ő köti be a sebeinket. Azt is megértettem, felelős vagyok a fiaimnak azért, hogy ne úgy nőjenek fel, hogy az édesanyjuk végig a testvérüket gyászolja, hanem örömben. Isten mélységét és szeretetét most kezdem felfogni. Érzem, és tudom, mennyire erőtlenségem, de Isten, aki korábban a tenyerén hordozott, most átültetett az ölébe, ott vagyok, magához szorít. Megtanított arra is, hogy panaszaimat mindenkor vigyem Ő elé, imádkozzam őszinte szívvel, bízzak Benne. Most is megvannak a hétköznapi küzdelmeink, mindeközben egyik legnagyobb örömünk Lacival, hogy nem szakított el bennünket egymástól. Ellenkezőleg, megerősítette egymás iránti szeretetünket. Olyan jó, hogy megtartotta Isten a házasságunkat, s sok örömet ad, amelyekért nagyon hálások vagyunk. Isten megfogta a kezemet, az Ő igéi által az Ő ösvényén vezet. Hiszem, hogy jót akar. Szól hozzám, békességet ad. A nehézségekben lehet sírni, imádkozni, de a legfontosabb ráállni Isten ígéreteire, így tudunk erősek lenni az Ő erejéből.”

(S már most írjuk be a naptárunkba, ha Isten éltet és engedi, 2022. szeptember utolsó szombatján újra Női csendesnap a Faszorban! Adjunk hálát érte!)

Cseke Hajnalka

„CSODAFEGYVER” AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSÉRE

Menekültek közötti szolgálat

Amikor a missziói mezőn voltam, azért imádkoztam, hogy ne múljon el egy értékes nap anélkül, hogy valakinek ne hirdettem volna az Evangéliumot – mondja a Harangszónak adott interjújában a menekültek közötti szolgálatáról gyülekezetünk tagja, dr. Ádám Endre.

– Kedves Endre! Te nemcsak hűséges résztvevője vagy gyülekezeti alkalmainknak, hanem szívügyed a külmisszió. Mióta, és miért lett ez fontossá számodra?

– Amikor még Röszkén és Tompán tranzit-zóna működött, akkor dr. Dobos Ágostonnal és más önkéntessel látogattuk az oda érkező menekülteket, akik kérelmük elbírálásáig gyakran több hónapot töltöttek ott el.

– Együtt szolgálsz a menekültmisszió vezetőjével: Dr. Dobos Ágostonnal. Milyen élményeid vannak ebben a szolgálatban?

– Messziről jött menekültek gyakran számoltak be üldöztetésről, kínzásokról, amelyet gyakran keresztény hitük miatt kellett elszenvedniük. Megnyugodtak, hogy végre olyan helyre érkeztek, ahol nem kellett félniük megaláztatástól és bántalmazástól.

– Milyen gyakran mentek menekültek közé, és hogyan tudtok velük beszélni?

– Havonta átlagosan kétszer látogatjuk őket, akik örömmel fogadnak bennünket. Hit, remény, szeretet a legfontosabb számukra, mivel ennek hiányától szenvednek.

– Van egy titkos fegyvered neked és Ágostonnak is. Talán ezért is vezetett egymás mellé benneteket Isten?

– Amikor kapcsolatba kerülünk a menekültekkel, akkor a barátság kiépítéséhez van egy „csodafegyverünk”, ez pedig a hegedű, amivel mindketten megörvendeztetjük a menekülteket. Keresztyén lelki énekeket hegedülve kívánunk mindenki számára áldást, amelyet meghatódva fogadnak; Isten szeretetét közvetítjük nekik.

– Elvégeztél egy missziós képzést is a covid időszakában. Milyen képzés volt ez, és ki szervezte?

– A képzés neve lefordítva: „Látás iskola” (Vision School). Azért kapta ezt a nevet, mert a mottója ez: „Not my vision, but His vision” – vagyis „Ne az én látásom, hanem az Ő látása”.. legyen az irányadó, és útmutató számomra! Az Isten által adott látás pedig a Jelenések könyve 7,9-ben így áll: „Ezek után láttam, íme, egy hatalmas tömeg – amit meg sem lehetett számolni – minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből ott állt a trón és a Bárány előtt fehér ruhába öltözve, a kezükben pálmaággal”.

Márpedig, ha Isten ezt akarja, és nekünk pedig Jézus nagyon erősen szívünk-re helyezte, hogy legyünk

Az imádság mellett a zene az a közös nyelv, amely Istenhez feleml

tanúi a föld végső határáig (ApCsel 1,8) és tegyük tanítvánnyá minden népet (Mt 28,19) és Krisztus visszajövele a világmisszióval összefüggésben van (Mt 24,14), akkor ez a látás vezessen minket is a nem keresztyén népek közé tanúságtételre! A missziós szervezet egy nemzetközi, felekezeti, protestáns, evangéliumi szervezet.

– *Téged hogyan formált ez a képzés? Mit értettél meg Istenről, vagy a te küldetéseddel kapcsolatban?*

– Engem úgy formált, hogy amikor a missziói mezőn voltam, azért imádkoztam, hogy ne múljon el egy értékes nap anélkül, hogy valakinek ne hirdetem volna az Evangéliumot. Amikor hazajöttem, azt kérdeztem magamtól: Itthon nem ugyanígy kéne éreznem és imádkoznom? Ahogy Dobos Ágoston fogalmaz: A missziói mezőn látszik meg még inkább, hogy ami nem az élő Jézus Krisztusról szól és hozzá vezet, aki Isten Fiaként értünk meghalt a kereszten, feltámadott, az mind mellébeszélés, és elvesztegetett idő. Ez kijózanító hatásként itthon is áldott módon hat ránk,

mert sajnos az a tapasztalatom, hogy bár a teológián megtanultuk, hogy a református igehirdetés és a keresztyén élet központja Jézus Krisztus, sokszor „kárhozatos Krisztus kerülés” hibájába esünk, vagy Jézust csupán erkölcsi példaként állítjuk magunk elé, pedig azzal együtt, hogy ez igaz, Ő sokkal több: Úr és Megváltó!

– *Akik elvégezték a képzést milyen szolgálatba állhattak be?*

– A képzés lényege, hogy utána legalább egyszer két hétre a képzést elvégző egy nem keresztyén országba eljusson, és hirdesse ott Jézus Krisztus Úr és Megváltó Evangéliumát olyanoknak, akik még soha nem hallották ezt az Örömhírt.

– *Hogyan látod ma a keresztyének helyzetét sok keleti országban?*

– „Jézus így szólt hozzájuk: Az aratni való sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (Lk 10,2) „Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19)

„Tegyetek tanítvánnyá minden népet...”

– *Mivel segíthetünk szerinted a keresztyén menekülteknek, akikkel például a gyülekezetben kapcsolatba kerülhetünk?*

– Gyülekezetbe való bekerüléssel: Személyes szeretgyakorlás, bibliaóra, egy otthoni étkezésre meghívás bizonyágtétellel, gyülekezeti alkalmon nyelvi fordítás,

magyar nyelvtanítás közös Bibliaolvasás által. Társadalomba való betagozódás: a segítő szervezetek, szociális munkások felé való irányítás és a segély- függőségből való kiségités által (munkalehetőséghez juttatás, szolgálatba való bevonás, segélyek adása koordinált és nem függőségben tartó módon.

– *Hogy látod a pakisztáni család döntését, akiknek segített a gyülekezetünk, aztán tovább költöztek Hollandiába?*

– Sajnálom, más reményekkel voltam irányukban. Ugyanakkor elismerem, hogy valóban nagy valószínűséggel jobb állást talált most Hollandiában, amellyel hattagú családját hosszú távon el tudja tartani. (Aztán, hogy mi lesz később, nem tudjuk.)

– *Mennyire hatja át a napjaidat a misszióról való gondolkodás, az imádság?*

– Minden napomat szinte áthatja, mivel a Vision School-on keresztül egy olyan élénk és szent tűzzel áthatott közösség tagja lettem, akik együtt bátorítjuk egymást az Úr Jézus visszajövetelének várásában a Neki való még nagyobb engedelmességre a tanúságtétel terén is.

– *Hogyan újította meg a te személyes életedet, hogy több időt töltesz a szolgálatban, mint korábban?*

– Újból megtapasztaltam, amit tudtam is: Aki elmegy rövid távú külmiszióba, utána sokkal nagyobb tűzzel végzi hosszú távon a belmissziót! Egy rövid távú külmisziós út a legjobb eszköz a kiégés ellen, a legjobb lelki megelevenedést adó esemény! Azóta minden lelkészt és keresztyént ilyen út megtételére bátorítok!

*Somogyiné Ficsor Krisztina –
Dr. Ádám Endre – Dr. Dobos Ágoston*

ISTEN ÍGÉRETEIRE ÁLLVA

Van helye

Az alábbi biznyságtételt egy kedves gyülekezeti tagunk írta, aki nem kíván névvel szerepelni, annál inkább szeretné megosztani örömét, Isten iránti háláját, s azt, hogy valóban igaz: a nehézségek közepette acélozza meg Isten a hitünket.

A bajokban csak még közelebb kerülünk Hozzá, ha egyedül Tőle várunk segítséget. A bizalom, az imádság közepette növekszik az Isten-ismeretünk, Isten félelmünk, de legfőképp az iránta való szeretetünk, mert valóság, hogy „irgalmas és kegyelmes az ÚR. Nem vonja meg a jót azoktól, akik az Ő nevét félik.”

Ahogy sok családot, a miénket is eltávolította egymástól a pandémia, ritkábban találkoztunk idős rokonainkkal, nagybácsikkal, nagynénikkel, többek között férjem édesanyjával is. Telefonon próbáltuk tartani vele a kapcsolatot, de egy idő múlva sem vezetékes telefonján sem mobilon nem értük el. Ha látogattuk, azt mondta leesett a készülék, összetört, lemerült a mobil, elfelejtette a PIN-kódját. Mindig volt valami magyarázat, de láttuk, hogy a lakás kezd egyre elhanyagoltabb lenni. Rövid időn belül kiderült az igazság, 2019 óta nem fizet közüzemi díjakat, a telefont, televíziót is kikapcsolták, a vásárolt mobiltelefonok eltűntek. Kétségbe estem, tudtam, hogy férjem nem ügyes az adminisztrációban,

így rám hárul a tartozások felgöngyölítése, rendezése. Bevallom, hatalmas tehernek éreztem utat találni a bürokrácia útvesztőjében. Ekkor kaptam ezt az Igét: „*Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vas-záratokat leverem.*” (Ézs.45,2) Azt éreztem, hogy az ígéletbe kapaszkodva sem lesz könnyű az út, de Urunk nem hagy magunkra ebben sem. Rövid időn belül rájöttünk, hogy anyósom nappali vendége, egy csavargó, tartósan a lakásban él.

Hozzá kiáltottam

Ezt az Igét kaptam ekkor: „*Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.*” (Zsolt.91,15)

Elindultunk háziiorvoshoz, gyámhivatalhoz, családsegítőhöz, rendőrséghez, ahol lehetett segítséget kértünk. Elindítottuk a gondnokság alá helyezési kérelmet. Rövid időn belül panaszos telefonokat kaptunk a szomszédoktól hangoskodás, szemetelés, bogarak miatt. Férjem hiába ment édesanyjához két naponta, rájöttünk, hogy gyógyszereit nem szedi, teljesen a csavargó befolyása alá került. Elkezdtünk keresni idősotthonokat, bentlakásos gondozóházakat, teljesen kilátástalannak tűnt, hogy helyet találunk számára. Férjem időközben elkezdte a felhalmozott dolgokat kihordani a lakásból és rövid időn belül kiderült, hogy a szomszédok panasza a bogarakra, mit is takar. Ágyi poloska leptel el a mi lakásunkat is – merthogy férjem a tudtán kívül, az édesanyja lakásából hazahozta –, ahol idős szüleimmel együtt élünk négyen. Ez nyár közepén történt. Rettenő kellemetlen, fájdalmas és megszégyenítő volt számomra. Ettől a naptól kezdve nem mentünk anyósom lakásába, fertőtlenítettük a lakásunkat, és hathatósabban kerestünk bármilyen kórházi helyet férjem édesanyja

részére. Vezetékes telefonját visszaköttettük, azon tartottuk a kapcsolatot. Eljutottunk a Rókus kórház ápolási osztályára, ahol egy nagyon kedves ember fogadott, átkísért az osztályra, felvették az adatainkat, kaptunk egy időpontot szerződéskötésre. A végén úgy köszönt el tőlünk, hogy „Isten áldjon!” Férjemmel szabadságot vettünk ki arra a hétre, hogy mindent elintézzünk. Elérkezett az idő, de az osztályon a főnővér azt mondta, nincs hely, ne is várjunk, több hónapos a várakozási idő, mire anyósomat felvennék. Lógó orral mentünk vissza ahhoz a férfihoz, aki megígérte, hogy lesz helye. Én továbbra is bíztam az Úr ígéletében, és a számomra kereszténynek tűnő segítőben.

Tehetetlennek éreztük magunkat...

Ez az ügyintéző azt ígérte, hogy azon a héten visszahív. Ahogy kiléptünk a kórházból, tíz perc múlva máris csengett a telefon, közölte, hogy két nap múlva, szerdán reggel várnak minket a belgyógyászati osztályon, ahol 3-4 hét kivizsgálás, infúziós kezelés után átveszi férjem anyukáját az ápolási osztály. Hatalmas megkönnyebbülést éreztünk, de sajnos, nem tartott hosszú ideig. Még aznap kora délután hívott anyósom szomszédja, hogy menjünk, mert nagy bajt érez. Anyósomat eszméletlen állapotban találtuk a lakásában a csavargóval, aki mellette ült békésen. Anyósomat azonnal kórházba szállították, rendkívül rossz állapotban volt. Előző napokban kapott nyugdíjat, amit valószínűleg elvettek tőle, bántalmazták, igazolványai eltűntek. Azon a héten a gyámhivatalba is volt időpontunk, és megtudtuk, hogy férjem végleges gondnoki kirendelése 1,5-2 évbe telik. Nagyon elkeseredtünk, tehetetlennek éreztük magunkat. Pénz, igazolványok nélkül, tele tartozással, s egy olyan lakással, amit teljes egészében ki kell ürítenünk, takarítanunk, és gondoskodnunk kell egy idős emberről....

Segítség

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az ő gazdagsága szerint...” (Fil. 4,19)

Akkor még nem tudtuk, hogy utunk legnehezebb része csak ezek után következik. Meglepő módon, pár nap múlva, anyósom teljesen felépült, így azt közölték a kórházban, hogy rövid időn belül otthonába vihető lesz.

Hmm...otthonába. Hova? Mikor? Ki fog rá figyelni?

Hogy oldjuk ezt meg?

Ekkor szembesültünk vele, hogy anyósom teljesen elhatalmasodott a feledékenység, és bár fizikálisan kitűnő állapotban van, de a mentális egészsége teljesen megromlott. Tudtuk, ha anyósom jó helyre kerülne, szedné a gyógyszereit, Isten kegyelméből méltó, boldog évek várának rá idős éveiben.

Ettől kezdve minden szabadidőnket otthonok és ápolási osztályok látogatásával töltöttük, és újra szembesültünk azzal: emberileg semmi esélyünk nincs arra, hogy 1-2 héten belül bármilyen megoldást találunk számára. Ekkor én már olyan rossz idegállapotba kerültem, hogy kezdtem elveszíteni a hitemet, a bizakodást az ígéretekben. Napokon át nem tudtam aludni, nem ettem, egy hét alatt hét kilót fogytam. Ekkor kaptam az alábbi üzenetet Urunktól: „*Mert így szól az én Uram, az Úr; Izrael Szentje: A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek! De ti nem akarjátok.*” (Ézs 30:15)

Teljesen megdöbbentem, megálltam, magamba néztem... „Megtérés és higgadtság... de ti nem akarjátok...”

Aznap délután írtam egy kedves gyülekezeti Testvérünknek. Leírtam, miben vagyunk, és megkérdeztem, tudna-e segíteni nekünk. Másfél óra múlva kaptam egy választ: „Van

helye.” Két szó, amely egy pillanat alatt megváltoztatta az életünket. „Van helye.” Hirtelen eszembe jutott a karácsonyi történet, megszületett a Megváltó, és nem volt számára hely. Nekünk van helyünk, Ő elkészítette, gondoskodik rólunk, de nálunk, a mi szívünkben kinek van helye?

Van helye, azóta is izlelgetem ezt a két szót, és ismétlgetem magamban....

Miután beköltöztettük férjem édesanyját az otthonba, elkezdtük igazolványai beszerzését, a tartozások rendezését. Minden utat, minden elindulást imádság előzött meg. Nagyon kedves ügyintézőkkel találkoztunk és átélhettük, hogy valóban Valaki előkészítette az ügyintézés is, „betörte az ércajtókat, leverte a vas-zárakat.” Mire ezt a bizonyágtételt megírtam, még az ideiglenes gondnoksági kirendelést is megkaptuk, holott eredetileg azt mondták, minimum másfél év.

Mert én hűségemben bízom...

Isten újra megerősített abban, hogy ígéreteit betartja, bízni kell Benne. Nagy hála van a szívemben, hiába volt nehéz az elmúlt időszak, még közelebb kerültem Istenhez. A rengeteg imádság, az átvirrasztott éjszakákon hallgatott igehirdetések mind közelebb vittek az Úrhoz. „*Én pedig Istenhez kiáltok, és az Úr megsegít engem.*” (Zsolt 55,17) Emberileg sem voltunk egyedül, nagyon sokan imádkoztak értünk. Sokan felajánlották, hogy főznek nekünk, „a sok ügyintézés közepette, biztos nem is eszünk” – mondták, s gyülekezetünk egy fiatalja sütit akart sütni számunkra, hogy jobb kedvünk legyen. Kolléganőm naponta többször küldött nekem igéket, csendességeket. Megéreztek a testvéri összefogás erejét, a gyülekezeti tagok önzetlen szeretetét. „*Mert én hűségemben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.*” (Zsolt 13,6)

ŐRIZD MEG!

IKON 2021

Az idei év – hasonlóan 2020-hoz – szintén nem volt könnyű év. Sajnos, a járvány még mindig jelen van, életünk számos területét nehezíti, így ez alól a 2021-es IKON sem volt kivétel. Bár szükségünk volt bizonyos korlátozásokra, mégis úgy érzem, hogy az Úr így is megadta mindazt, amit vártunk ettől a találkozótól. Hálásak lehetünk Istennek, hogy megáldotta az alkalmakat, a résztvevőket és a szolgálókat is, és nem hagyta elveszni az IKON üzenetét.

Idén Molnár Sándor lelkipásztor jött el hozzánk, mint főelőadó, ő beszélt nekünk

Molnár Sándor lelkipásztor tartott nekünk két fantasztikus előadást, melyek az idei IKON címét, vagyis az Őrizd meg! témáját dolgozták fel.

az IKON központi témájáról, az ő előadásai alapján szerveződtek a csoportbeszélések is, ahol a résztvevők megoszthatták

egymással a bennük felmerülő gondolatokat, érzéseket, kérdéseket. A résztvevők szabadidejükben ellátogathattak különböző szemináriumokra, elcsendesedhettek az imaszobában, játékkal tölthették az időt az SDG által szervezett szabadulósobában, illetve lehetőség adódott az IKON-kiállítás megtekintésére is.

Íme, néhány fotó és beszámoló a résztvevőktől, melyek nagyobb és szebb képet nyújthatnak a 2021-es IKON-ról.

Mit vártatok az IKON-tól?

„Megértő, elfogadó közösséget, ami bárkit befogad.”

„Otthonos, szerető keresztyén közeget, ahol elhagyhatok minden korlátozó, feszélyező dolgot, amik a hétköznapiakban nyomasztanak. Külön öröm, hogy ilyen magas minőségben tudok feltöltődni.”

Mit kaptatok az IKON-tól?

„Tartalmas beszélgetéseket, jó énekléseket és új kapcsolatokat.”

„Erőt, kitartást és bizalmat Istenben.”

„Isten érintését az alkalmakon, az énekléseken és a csoportbeszéléseken keresztül.”

Szerintetek miről szól az IKON?

„A hitben való megerősödéstről, a feltöltődésről és a közösségről.”

„Egy hely, ahol új emberekkel találkozhatunk és új kapcsolatokat alakíthatunk ki.”

„Felfedezhetjük, észrevehetjük azokat az új dolgokat, amiket Isten az IKON útján próbál mutatni nekünk.”

Számotokra mit jelent az IKON címe, az Őrizd meg! jelmondat?

„Őrizzem meg a hitem ott is, ahol nem ez a norma.”

„A kincset, amit kaptunk, minden áron meg kell őriznünk.”

„Számomra azt jelenti, hogy ne térjek le Isten útjáról.”

Milyen élmény volt számodra a csoport-beszélgetés?

„Nagyon sokat segített, hogy másokkal meg tudtam beszélni a mostani IKON témáját. Meghallgattam másokat és láttam az ő szemszögükből, hogyan éreznek, gondolkodnak a kincsel kapcsolatban, amit őriznünk kell.”

Melyik szemináriumot választottátok és miért? Milyen élmény volt?

„A mérnökmissziót választottam, amit Németh Balázs tartott. Az előadás maga nagyon érdekes volt, mert nagyon jól bemutatta, hogyan indul el egy ember a lelkésszé válás útján, és hogyan tudja ezt a közösség életébe beépíteni.”

Az előadások előtt a résztvevők dicsőítő dalokat énekeltek, amiket a csodálatos Ikon-zenekar kísért.

„A megtérés és bűn című szemináriumot választottam. Arról beszélgettünk, hogy miért nem értik az emberek a bűnt. Arra jutottunk, hogy már nincsenek meg, eltompultak vagy mára már más jelentéssel bírnak azok a fogalmak, amikkel meg tudnánk magyarázni, miért vagyunk mindannyian bűnösök, és miért van szükségünk megtérésre. Ezután beszélünk még arról, hogy mi a különbség a megtérés és az újjászületés között. Ezt úgy magyarázta, hogy az ember két részből áll: személyiségből és karakterből: a személyiség van belül, a karakter pedig körülötte, kisebb részekre tagolódva (pl. önértékelés, kapcsolatok, történések...). Amikor megtérünk, Isten ereje a személyiségünk legbelső részét éri el, az újjászületés folyamata pedig akkor kezdődik el, mikor ebből a legbelső pontból elkezd kisugározni ez a gyógyító erő és szépen megtisztítja a karakterünk egyes részeit. Az viszont rajtunk múlik, hogy mit hagyunk meggyógyítani.”

A szemináriumokat szabadon lehetett látogatni, nagyon érdekes témák köré épültek, így nem csoda, hogy ennyien kíváncsiak voltak rájuk.

Az IKON önkéntesei rendkívül sok energiát és időt fektettek abba, hogy ez a konferencia idején is megvalósulhasson, nagyon hálásak vagyunk Nekik és Istennek, hogy ajándékolta nekünk az IKON-t.

Összességében hogyan éltétek meg az IKON-t?

„Nagyon jó élmény volt, feltöltött és teljesen kiszakított a monoton hétköznapiokból. Bárhova néztem, mindenki mosolygott, és bárkit szólítottam meg, úgy beszélgettünk, mintha régóta ismernénk egymást. És annyira csodálatos, hogy így mindenki Isten közössége, népe.”

„Ha egy szóval kellene jellemezni az idei IKON-t, azt mondanám: „letisztult” volt. A Csekonics palota gyönyörűsége, a sok mosolygó ember, az érdekes előadások mind-mind azt a nyugodtságot adták nekem, amire nagy szükségem volt a hirtelen beindult tanév szüneteként. Így talán új erővel tudok továbbhaladni ezen az úton, megőrizve mindent, amit itt kaptam. Jó volt új emberekkel ismerkedni, de mindig olyan jó érzés ismerős arcokat is látni, és azt érezni, hogy másoknak is jó élmény részt venni.”

„Számomra az idei IKON a megpihenés, feltöltődés és szolgálat helye volt. Nagyon jó volt Isten igéje körül lenni azokkal, akik tisztában vannak vele, micsoda drága kincsünk van és mennyire fontos az, hogy azt megőrizzük annak, ami. Hálas vagyok mindenkinek, akivel együtt szolgálhattam, szerintem nagyon jó kis csapat gyűlt össze idén. Olyan szép volt látni, átélni, hogy mindenki kiveszi a kisebb-nagyobb részét a feladatokból, és gördülékenyen mentek a dolgok. Hiszem, hogy amint az egész IKON, úgy a szolgálói csapat összhangja is Isten nagyságát mutatja, Őt dicsőíti.”

Írta és szerkesztette: Nagy Réka

„Nagyon jó volt Isten igéje körül lenni azokkal, akik tisztában vannak vele, micsoda drága kincsünk van.”

Pénteken az IKON indulása előtt Börcsök Fruzsí, az IKON főszervezője beszélt nekünk kicsit, ő nyitotta meg a konferenciát.

ÖNZŐSÉG LENNE EZT A NAGY ÖRÖMHÍRT CSAK MAGAMNAK MEGTARTANI

Fasori ifisek sorozat- Interjú Csapó Arthurral

Folytatjuk 2020 tavaszán elindított sorozatunkat, melyben gyülekeztünk ifis tagjaival beszélgetünk. A fasori ifi meglepően nagy létszámmal büszkélked-

het, így nem csoda, hogy korosztályokban is rendkívül vegyes és sokszínű. Ezúttal Csapó Arthurt kérdeztem, aki mondhatni, közösségünk egyik „legidősebb” tagja. Ő mesél életéről és az Istennel való kapcsolatáról.

– *Mesélj magadról, hány éves vagy, hol tanulsz? Választottál már magadnak hivatást?*

– Csapó Vincze Arthur vagyok, 25 éves. Jelenleg az Országos Mentőszolgálat 13. kerületi mentőállomásánál dolgozom mentőápolói beosztásban. A középiskolás éveim alatt még nem tudtam, mivel szeretnék foglalkozni, de egyetem választása előtt felmerült bennem a mentőzés, mint lehetőség. Tetszett, hogy ebben a szakmában embereknek lehet segíteni. Két évet jártam a Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Karára mentőtiszt szakirányra, de tanulási nehézségekbe ütközve inkább a mentőzés egy könnyebb fokára, a mentőápolói szakra tértem át, amely hozzám közelebb állónak bizonyult és a tanulás mellett is lehetséges. Immár négy éve dolgozom a szakmában és mindig örömmel tölt el, amikor fizikailag és lelkileg is tudok embertársaimon segíteni. A szakma szépsége

és nehézsége is abból adódik, hogy emberekkel kell foglalkozni, de változatossága nem hagyja, hogy unalmassá váljon. Jelenleg nem tudom más hivatásban elképzelni magam.

– *Hány éves korodban kerültél a Fasorba? Te is tősgyökeres fasori vagy, aki már egészen kicsi korodtól részt vettél a Kincskereső táborokban? Milyen élményeket őrzöl ebből az időből?*

– Zilah városában nőttem fel, 18 éves koromban költöztem Budapestre. A fasori gyülekezettel is azáltal ismerkedtem meg, hogy az otthoni testvérek közös programokat szerveztek, amelyekre én is mentem. Felköltözésem után néhány év, sajnos, gyülekezeti légkör nélkül telt el. Egyedül próbáltam megélni a hitem, de sajnos ez azzal járt, hogy a világi hatások egyre inkább eltávolítottak Istentől és a hitemet inkább sajtóatosan éltem meg, mint biblikusán. Otthoni gyülekezetem ifjének rendszeres tagja voltam, így előbb-utóbb eljött a pillanat, amikor az Úr megvilágította számomra, hogy mindenképp szükségem van egy keresztyén közösségre. Ekkor kezdtem el járni a Fasorba, 2018 őszétől, ahol szerető, befogadó közösségre találtam.

– *Mikor érintett meg először a hit, mikor fogadtad el személyes Megváltódnak Jézus Krisztust?*

– Istenbe vetett hitem már gyerekkoromban is volt, édesanyámmal rendszeresen imádkoztunk esténként, főleg az Úr imádságával. Bár számtalanszor kimondtam az Atyának, hogy „legyen meg a te akaratom”, mégsem tudtam teljesen komolyan gondolni, inkább saját akaratomat akartam Istenre tukmálni, sok

mindent kérve – akár olyan dolgokat is, amelyek nem az Ő akarata szerintiék – és keveset keresve, hogy mi a terve az életemre nézve. Ezért ekkor számomra nem okozott gondot parázna párkapcsolatban élni, nem tartottam magam bűnösnek emiatt. Isten azonban úgy döntött, hogy elveszi ezt tőlem és megmutatja, bűneimben mennyire elveszett vagyok, ha nem bízom rá egész életem. Megmutatta, hogy nagyon botladozó az a keresztyén élet, (ha egyáltalán nevezhető annak), amelyben Jézustól csak a bűnbocsánatot kérjük, de nem akarjuk őt megkoronázni, mint életünk felett Urat és Királyt. Azóta őszintén és bátran mondom ki, hogy legyen meg az Ő akarata hiszen tudom, hogy szerető mennyei Atyám mindenben a javamat keresi.

– *Hogyan alakította az életedet a hited? Mennyiben változtatta meg a baráti körödet, érdeklődésedet?*

– A hitem ezek után tudott igazi változásokat hozni az életemben, mert rájöttem, hogy szükséges minden nap a Szentírást olvasni és ezáltal tudom jobban megismerni Istent és a vele való kapcsolatot építeni. Ettől kezdve

vágytam jobban megismerni Megváltómat. Ténylegesen át tudtam élni a Zsoltáros szavait, amikor a 84. zsoltárban jobbnak nevez egy Istennel töltött napot, mint bárhol másutt 1000 napot. Előtte a szabadidőm azzal telt, hogy online játékokkal foglalkoztam vagy filmeket és sorozatokat néztem, szinte végtelen mennyiségben. De ezek helyett ma már szívesebben olvasok és mélyedek el teológiai írásokban. Baráti köröm sokat bővült, amióta rendszeresen járok gyülekezetbe, és mindig örülök, ha tudunk közösen szolgálni, dicsőíteni, imádkozni, beszélgetni – ezek tudják igazán megerősíteni ezeket a kapcsolatokat.

– *Tudják rólad a suliban, hogy keresztyén vagy? Hogyan éled meg világi közegben a hitedet?*

– Sokáig úgy tekintettem a hitre, mint magánügy és nem szívesen beszéltem róla. Féltem, hogy emiatt furcsán és megvetően fognak rám tekinteni az emberek. Mára már megértettem, hogy az Evangéliumot tovább kell adni, hiszen csak Jézus Krisztus áldozata által lehet üdvösség, ezért önzőség lenne ezt a nagy örömhírt csak magamnak megtartani. A munkatársi és

Kirándulás Tahitófaluban

ismerősi közegben leginkább azok tudják rólam, hogy keresztyén vagyok, akikkel személyesen gyakrabban beszélek, mert előbb-utóbb, valahogyan előjön ez a téma. Igyekszem az alkalmas időt kihasználni arra, hogy továbbadjam az Evangéliumot, még akkor is, ha a világi közegben az emberek nehezen értik meg, hogy megváltásra van szükségük.

– *Mit jelent számodra a Fasor, az ifis közösség?*

– A Fasori gyülekezetben és ifiben nagyon sok új lelki testvérré lettem, igazából jelenlegi legjobb barátaim többségét itt ismertem meg. Leginkább itt vált számomra nyilvánvalóvá, hogy a keresztyén életben szükségünk van egy gyülekezetre és egy keresztyén közösségre, hogy bíztassuk és segítsük egymást a hitünk fejlődésében. Ezért jó látni, hogy hétről-hétre milyen sok fiatal gyűlik össze az ifin, vágyva arra, hogy hallják Isten üzenetét, közösen beszéljenek róla és dicsőítsék Őt.

– *Nemrég kezdte el csoportbeszélgetéseket vezetni, hogyan éled meg ezt a szolgálatot?*

– A legjobb módja annak, hogy az ifin elhangzott előadást elmélyítsük, ha beszélünk róla, és így mindenki a saját véleményét és személyes tapasztalatát is megoszthatja az adott témával kapcsolatban. Örülök annak, hogy Jézus arra hívott engem, hogy az ifin belül szolgáljak, és megadta az ehhez szükséges talentumokat és a Szentlélek ajándékát, akinek megszentelő munkája által lehetek Krisztus hű szolgája. A kicsoportvezetői szolgálatban a helyemen érzem magam. Szeretek ezekre a beszélgetésekre előre felkészülni és gondolkodni kérdéseken, amelyek az aktuális témában felmerülnek, és mindezt arra használja az Úr, hogy amint a vas edzi a vasat, úgy tudjuk egymást megerősíteni Isten dicsőségére.

Nagy Réka

VONAL-IMPROVIZÁCIÓK – ISTENRE TEKINTVE

Martinecz Márk kiállítása

„Van, hogy valamit le akarok rajzolni. Van, hogy csak rajzolni akarok valamit. Van, hogy nem tudom, mit rajzoljak, nem tetszik semmi, ami konkrét. Van, hogy azt érzem, csak azért rajzolok, hogy rajzoljak.” (Részlet Martinecz Márk szakdolgozatából, 2020)

A Fasori Evangélikus Egyházközség gyülekezeti termében 2021. október 11. és november 30. között Martinecz Márk különleges szépségű képeit lehetett megtekinteni. A kiállított fekete tüfillel készült vonalrajzok egészen meglepő módon lényegre törőek,

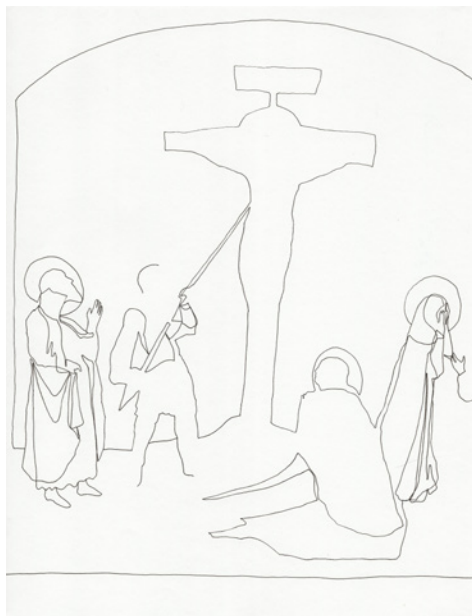
érzékenyek, s ezekhez társult két színes munka, egy vörös-kék vonalokból felépített keresztrefeszítés-ábrázolás (Giotto után) és egy nagyobb méretű festmény, amelyen a Krisztust jelképező Bárányt láthatjuk.

A képek nagy részét Martinecz Márk, gyülekezetünk tagja, diplomamunkaként készítette; Márk 2020-ban diplomázott a Magyar Képzőművészeti Egyetem képgrafika szakán. Eredetileg egy nagyon komplex tárgyegyűttest szeretett volna bemutatni vizsgamunkaként, egy műteremszerű installációt, a legváltozatosabb technikájú művekkel (kerámiatálak, portrészobrok,

Elvégeztetett! (Giotto után), filctoll, 25 x 35 cm

grafikák, akvarellek, olajfestmények). Ezt a tervet azonban felülírta a pandémia miatti rendkívüli helyzet, melynek következtében hónapokig nem lehetett az egyetemi műterembe bejárni és az ottani eszközöket használni. Márk saját elmondása szerint az otthoni alkotás ugyan technikai lehetőségek tekintetében korlátot szabott, de abban segítette őt, hogy a lényegre tudjon koncentrálni. „Törekedtem arra, hogy mindent elhagyjak, ami a lényeg szempontjából felesleges” – írja Márk a szakdolgozatában. Nem is csak befelé figyelés az, ami ezeket az elmélyült rajzokat meghatározza, hanem a felfelé figyelés: Márk alkotáskor mindig Istenre tekint. Ugyanúgy, ahogyan azt tette több száz évvel korábban egy rendkívüli művész, Giotto, akinek a festményeit Márk inspirációs forrásként használta, sőt újraértelmezte. Giotto korában természetes

*Cím nélkül (Fra Angelico után)
tűfilc, 25 x 35 cm*

volt, hogy Isten dicsőségére alkot minden művész, az Ő teremtő erejét emberi léptékkal követve. Egy hívő alkotó ma sem gondolkozhat másképp.

Számomra Márk hozzáállása példaértékű: hite, szorgalma, lelkesedése, kísérletezési kedve. A munkáinak alakulását régóta figyelemmel kísérem, az első kiállítását együtt rendeztük meg hasonlóképpen a Farsori Evangélikus Egyházközség gyülekezeti termében 2019-ben. Emlékszem, már akkor lenyűgözött, hogy Márk milyen sokat alkot, mennyit kísérletezik a különféle művészi anyagokkal, kifejezési formákkal, s azokat fiatal kora ellenére milyen éretten használja. Az akkori kiállítása a technikai-formai sokszínűségével vonzotta a látogatót, a mostani azonban egységesebb arculatot mutat, fókuszált érdeklődést, letisztult rajzi megoldásokat.

A rajzok témája változatos, rögtön az első teremben Eszter könyvéhez készített illusztrációk voltak láthatók, amelyek eredetileg egy nyári hittanos táborban gyerekeknek tartott alkalomhoz készültek szemléltetésként. A kiállításon az Eszter könyvéből vett igeszakaszok is szerepeltek, amelyek a képeket inspirálták. A nagy gyülekezeti teremben főként Jézus-ábrázolásokat láthattunk (pl. keresztfeszítés-jelenetek Giotto után). A legkisebb, növényekkel berendezett teremben pedig a Barányt

A bárányt ábrázoló festmény

Zongorán Pálúr János orgonaművész működött közre, előtérben Martinecz Márk

hangfelvételét (Improvizáció négy tételben a „Jön a harag napja” Dies irae! dies illa kezdetű XIII. századi egyházi énekre) Márk sokat hallgatta, mialatt e rajzokat készítette, ezért is kérte meg az orgonaművész-kántort, hogy a megnyitón is ez alapján improvizáljon.

Reméljük, még sok alkalmunk lesz rá, hogy Márk képeiben gyönyörködhessünk! Alkotói fejlődését Isten áldása kísérje!

Peternák Anna

ábrázoló festmény volt kiállítva (akár oltárkép is lehetne), melynek ragyogó kékesszürke, zöld, meleg aranybarna színei a feltámadott Krisztust dicsőítik. A szikár, kevés fekete vonallal kommunikáló rajzok után egészen meglepő volt egy ilyen anyagszerű, szinte kézzel fogható, nagyon is valószínűságon jelenlévő Barányt látni.

A Vonal-improvizációk című kiállítást Aradi György evangélikus lelkész nyitotta meg és zongorán Pálúr János orgonaművész működött közre. Pálúr János Dies Irae improvizációinak

A kiállítást Aradi György evangélikus lelkész nyitotta meg, mellette Martinecz Márk

NAGY ÉLMÉNY

Adománygyűjtés – jobb adni!

Gyülekezetünk első alkalommal vállalta, hogy a Református Szeretetszolgálat javára adományokat gyűjt rászorulóknak részére, amelyre november első szombatján az Aréna Mall Tesco áruháza előtt került sor.

Gyülekezeti csapatunk huszonhárom főből állt, akik között volt két gyermek, két fiatal, felnőtt fiatalok, anyák, apák és nyugdíjas korosztályúak. Általában kettesével voltak beosztva a szolgálatba és 1-2 órát vállaltak. Isten csodája, ajándéka folytán nagyon sok adomány gyűlt össze, amit következő hétfőn el is szállított a Szeretetszolgálat tőlünk. Olvassunk el néhány beszámolót, ki hogyan élte meg ezt a szolgálatot. Vajon ki akar legközelebb csatlakozni a csapathoz?

Hálás vagyok az első adakozóért

„Csodálatos ajándék volt megélni a szombati napot! Az ÚR elképesztően tervez, és részt venni az Ő munkájában leírhatatlan kiváltság. Hálás vagyok az első órákért, amikor Petivel megkezdhattuk a szolgálatot, a beszélgetésünkért az Igéről, amíg figyeltünk és vártunk. Az ÚR reményteli várakozást és imádságot adott a szívembe, mosolyt és vidám szavakat a számra. Még az első bálozóknak szende lépéseivel próbálgattuk, hogy mit is szóljunk, kiket hoz eléink az ÚR és hogyan, mit mondjunk nekik. Várjunk vagy lépünk? Ahogy sokunknak, Petinek és nekem is ez volt az első ilyen szolgálatunk. Hálás vagyok az első adakozóért, akivel az ÚR megnyitotta a sort: egy idősebb úriember volt, akit még csak nem is mi szólítottunk meg, odahozta az ÚR – majdnem a nyakába ugrottam – ...és jöttek a többiek!”

Lefler Gabriella

„Aki másokat felüdít, maga is felüdül”

„Egy csekély órát tölthettem a Szolgálatban. Felemelő volt átélni. A Testvérek lelkesedésében érezhetően jelen volt a Szentlélek. Az áruház egy kedves munkatársa is támogatta a gyűjtést azzal, hogy az adakozás lehetőségét többször is bementa a hangosbemondóba. Nekem ez a rövidke kis idő nagyon szép élmény volt. Akinek megnyílt a szíve az adakozásra, mosolyával, örömeivel is megajándékozott bennünket. Tudjuk jól, hogy aki másokat felüdít, maga is felüdül. Aki másoknak segít, azt az ÚR megajándékozza saját örömeivel.”

Szokolczainé Gaál Éva

A kezdet: háttérben az üres dobozokkal

„Az ÚR elképesztően tervez, és részt venni az Ő munkájában leírhatatlan kiváltság.”

Telnek a dobozok...

Ezt az örömet nem lehet elfelejteni!

„Az Úr megszólított ez ügyben és én igent mondhattam hívására. Ettől olyan öröm járta át a szívem, mint amit megtérésemkor éltem át. Jót tenni, segíteni a szegényeken ilyen módon is nagyon jó! Továbbá az emberek megszólításának az öröme, a személyes kontaktus. A legnagyobb öröm számomra az volt, amikor az adakozó szülők kis gyerekeik által adatták át az adományt számunkra és azokat a ragyogó kis arccokat, szempárokat és az emberek örömteli arcát, az adakozásuk örömet nem lehet elfelejteni. Természetesen nem minden ember fogadta megszólításomat, de durva vagy lenéző emberrel nem találkoztam. SDG!”

Tunyogi Károly

Áldás, hogy megélhette belülről

„Én is köszönöm a lehetőséget. Dávid fiammal (13) voltam másfél órát. Ő először tiltakozott, hogy milyen ciki lesz egy nő plázában adományt kérni, ráadásul reformátusként, és azt mondta, hogy ő majd máshol lesz. Amikor odaértünk, pár perc múlva már beállt a szortírozásba, majd egy pólót is felvett. Nagyon meglepődött, hogy mennyi adomány jött össze. Láta azt is, hogy valaki egy félig töltött kocsit ajánlotta fel. Amikor vége volt, azt mondta, szomorú, hogy vége, és hogy még szeretne maradni. Áldás, hogy megélhette belülről, hogy milyen benne lenni valamiben, amit addig ő csak kívülről élt meg, és csak a korszellem által sulykolt kép élt benne.”

Dr. Szabó Zsolt

Jó és nemes célért

„Gergővel és Matyival vettem részt az adománygyűjtésben és most is nagy öröm volt jó és nemes célért az időnket odaáldozni. Mi ilyen gyűjtésben már évek óta részt veszünk a zuglói nagycsaládokkal, és számomra nagy ajándék volt látni, hogy a gyerekeim mennyit változtak, ügyesedtek ebben a szolgálatban. Gergő angolul is bátran beszélt a külföldiekkel és a fiatalabbak, saját korosztálya őt szinte mindig végig hallgatta. Sőt, nekem úgy tűnt, hogy közülük sokan kicsit fel is néztek rá, hogy ilyen dologban részt vesz. Matyi is egyre bátrabban szólította meg az embereket és ügyesen válaszolt az érdeklődő kérdésekre.”

Demeterné Harmathy Zsófia

Mennyire különböző embereket hozott Isten össze!

„Először is izgultam, még amikor elindultam otthonról. Odaérve láttam, mennyire

különböző embereket hozott Isten össze egy ügyért, mert mindenkinek más volt az elrendelt feladata. Talán elcsépett, de úgy éreztem meglevenedett Pál Apostol levele a Rómabeliekhez (12.4-5: „Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: Azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.”) *Mosóczi Erika*

Nem tudtam, hogy ez ilyen jó dolog!

„Pedig szeretek jót tenni és annyira jó lenne a tetszésére élni, az Ő dicsőségére – ez legalább annak tűnt. Milyen nehezen mozdulunk ki a komfortzónánkból, ráadásul szombat van, szalad a ház. Vendégek jönnek és ráadásul egy irdatlan pláza! Mégis vártam! És annak is örültem, hogy anyu is jön, vidám várakozás és lelkesedés volt bennünk. Ez csak fokozódott! Olyan jó volt már megérkezéskor látni a csapatot, hallgatni az addigi történeteket, közösen örülni az addigi kincseknek, a szépen telő

dobozoknak! A zöld, szeretet-szolgálatos póló nagyon előnyös mindenkinek és persze az a lélek, ami kisugárzott ebből a közösségből. Sokakat megszólítottam a bejáratnál, senki sem volt elutasító, többen már tudtak is a gyűjtésről, mert a hangosbemondó is hirdette néha. Aki hozott valamit, olyan örömmel tette, mi lelkesedtünk és ők nagyon mosolyogtak. Érezték, hogy milyen: „jobb adni”. Elrohant az a kis idő, alig volt kedvünk eljönni! Annyira örültünk a közös eredménynek és a szemeim előtt azok jártak, akik majd örülni fognak: anyukákra, kiknek lesz a főzéshez alapanyaguk, gyerekekre a Milka csokival. Hálás vagyok ezért a napért, a többiekért, az új ismeretségekért, a saját anyukámért, aki nem csak eljött, de egyre gazdagabbra igazgatta a pulton a „kirakatot. Legközelebb jobban hívogatom a kiskamasz fiam, mert ez a szolgálat - a fiatalok nyelvén szólva - csöppet sem „ciki”, ez nekik is „bejönne”:-) *Döbrentei Diána*

Somogyiné Ficsor Krisztina

Végül.... az összegyűjtött adományok

IGEMAGVAK, FÉNYSUGARAK

Gondolatok egy szolgálatról és az Énekek énekéről

„Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Istent soha senki nem látta: ha szeretjük egymást, Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk.” (1Jn 4,11-12)

Fénysugarak

Nyolc évvel ezelőtt felkérést kaptam a Bethánia CE Szövetségtől, hogy írjak kommentárokat bibliaolvasó kiadványukba, a félévente megjelenő Fénysugarakba. Nagyon meglepett a felkérés. Nincs teológus végzettségem, noha akinek eszébe jutottam, tudta rólam, hogy szeretek olvasni akár szakirodalmat is a bibliai könyvekkel kapcsolatban. A Fénysugarak kiadvány hasonló a református Bibliaolvasó Kalauzhoz. Annyiban eltérő, hogy félévente jelenik meg, laikusok is bekapcsolódnak a szolgálatba és a kommentárok hosszabbak. Jellegüket tekintve szabadabbak, a nyelvezetük is kevésbé kötött. A szándék mindig az, hogy akárki veszi is kézbe, kapjon belőle vezérfonalat és utat Krisztushoz. Akár fiatalabbak, vagy olyanok is, akiknek nincs még kötődésük konkrét gyülekezethez, felekezethez, vagy nincs „előismeretük” a bibliaolvasás terén. A hátlapon sokáig az a szöveg állt, hogy „Lépj be minden nap a belső szobádba”, amely különösen hívogató volt a számomra, a könyvet kinyitva, a kiemelt ígehelyet és kommentárt olvasva valóban beléphetünk ide és találkozhatunk Isten szavával, szeretetével.

A kommentárokra készülést is ez vezérelt nálam. Elképzeltem, hogy olyan emberek is olvashatják, akiknek ez az első találkozásuk ezzel a bibliai szöveggel, vagy akár a Bibliával is. Pont ezért igyekszem kerülni

a nyelvhasználat során, hogy úgy érezze az olvasó, belecsöppent valamibe, amit már mások jól értenek, de ő nem. Ne legyen az az érzése, hogy kívül van egy körön, amelynek eseményeit csak szemlélheti. Az igazi munkát mindig az jelenti, hogy kb. 1000 karakterben el tudjam mondani, s ami a legfontosabb, érthetően. Szükség ez a korlát, de eszembe jutott Pál apostol, aki sokszor, pl. Athénban szinte lehetetlen helyzetbe került, de a Szentlélek mindig megadta neki azokat a szavakat, mondatokat, amiket el kellett mondania. S ha erre most ilyen korlát van, ez jó is lehet, hiszen Isten, ha szeretné, akár egy pár szón keresztül is meg tudja szólítani az embert. A hit próbája is ez – ne akarjunk emberileg mindent beleszuszakolni, hanem bízzuk Istenre, aki elvégzi a munkát az olvasóban!

A szolgálatot félévente néhány éve Fannival, a feleségemmel közösen végezzük. Sokszor a közös szolgálat, sajnos, inkább egymás melletti szolgálat volt, ami azt jelentette, hogy megbeszéltük, ki melyik szakaszt fogja kommentálni. A végén az „összefésülést” persze együtt csináltuk, de mégis volt ebben hiányérzetünk: az időhiány miatt nem tudtunk eleget együtt foglalkozni az igével.

Isten idei ajándéka

Ezért is volt különleges élmény az idei. Most az Énekek énekét kaptuk magyarázatra, amely könyv először meg is ijesztett minket: hogy lehet erről a könyvről igazán jól, nem félreérthetőn, őszintén írni? Túl nehéz falatnak tűnt. Most, utólag úgy látom, Isten nem véletlenül adta nekünk ezt a feladatot és ezt a könyvet. Mert ezt most csak úgy tudtuk feldolgozni, hogy együtt olvastuk,

együtt gondolkodtunk róla. A megírásában is összefonódtunk, a kommentárok írásakor egymásra reagáltunk, így valóban egy közös szöveget hoztunk létre. S Isten mi mással ajándékozhatott volna meg célzottabban inkább, mint az Énekek énekével? Forduljatok egymás felé, kerüljetek egymáshoz még közelebb! Be kell valljam, erre szükség is volt: az elmúlt év betegséggel, kórházzal, online tanulással, tanítással, egymás mellett végighallgatott meetingekkel alaposan próbára tette az egész családuknak tűrőképességét. Kaptunk még egy különleges meglepetést Istentől: három napot csak kettesben tölthettünk. Elutaztunk és ekkor tudtuk megírni a kommentár-sorozatát is.

Énekek éneke – a kitárulkozó ige

Miről is szól ez a könyv? Isten és népe kapcsolatáról? Krisztus és egyháza kapcsolatáról? Egy menyegzői szertartás szövege? Férfi és nő intim együttléte? Néha azt is nehéz eldönteni, ki a konkrét beszélő, hiszen ez akár versenként is változhat. Úgy láttuk, hogy a szövegmagyarázatok nagy részében a szerzők úgy érezték, dönteniük kell ebben a kérdésben. Viszont mi úgy láttuk, ezt csak úgy lehet megtenni a szöveggel, ha szelektálunk, bizonyos részek felett szemet

hunynak. Mit kezdjünk az olyan zavarba ejtő részletekkel, mint pl: „hajad olyan, mint egy kecskenyáj”, „orrod, mint a Libánon tornya”, „felmegyek a pálmafára”? Úgy éreztük, ha mindez csupán metafora, allegória Isten és népe kapcsolatára, az annál kínosabb, ha viszont egymást szerető férfi és nő konkrét, egymásra vonatkozó szavainak vesszük, akkor sem vagyunk könnyebb helyzetben. Nehezen tudnék ezekkel a szavakkal udvarolni a feleségemnek és félek, hogy nem a kívánt hatást érném el vele.

A Biblia olyan, mint egy prizma. Isten fénye rávilágít és néha így, néha úgy törik meg rajta a fény. De a prizma ugyanaz. A bibliai könyvek-ből Isten szól hozzánk.

És ha két ember szerelmét, szeretetét mutatja be, akkor azon keresztül

is meg tudja világítani, hogy mi az Ő szeretetének a lényege. Ha egy gyönyörű, örömteli állapotot mutat be, szólhat ezen keresztül Isten Országáról is. S az Efézusi levélből tudjuk is, hogy férfi és nő kapcsolatában is – jó esetben – Krisztus és az egyház kapcsolata ábrázolódik ki. Nem kell tehát választanunk, mert Isten szeretete, országa egy és ugyanaz. Ebből megérthet valamit két ember, egy nép és az egyház is. S ahogy olvassuk ezt a csodálatos könyvet,

Tézli Péter és felesége, Fanni

úgy változhat a „fénytörés” akár mondatról mondatra is, miközben végig ugyanarról van szó. Ez a csodálatos a Bibliolvasásban – lezáratlan, kimeríthetetlen szöveg, újra és újra olvasva is. Hiszen Isten mindig valamit és sokszor mást akar vele üzeni.

Lássuk most néhány gondolon, képen keresztül, hogyan jelenik meg Isten szeretete, országa ebben a bibliai könyvben, illetve bennünket, Fannival mi érintett meg az olvasás során!

„Sáron nárcisza vagyok, a völgyek lilioma. Mint liliom a tövisek közt, olyan az én mátkám a leányok között.” (Én 2,1-2)

„Szerelem első látásra”. Barna bőrű leány. Közel van a mai szépségideálhoz, az akkori korban azonban a fehér bőr számított vonzóknak, hiszen azoknak volt fehér a bőre, akiknek nem kellett a napon fizikai munkát végezniük. A völegény azonban így is beleszeret a szőlőben dolgozó lányba, meglátja annak talán rejtett szépségét. A szerelmesek egymás szavába vágva, szinte versengve dicsérik egymást. Az első mondat a menyasszonyé, aki egynek látja magát a sok virág közül, a völegény azonban kiemeli, hogy számára ő a különleges, az egyetlen. *Isten is pont így szeret bennünket: számára csodálatosak és megkülönböztettek vagyunk. Úgy lát bennünket, ahogyan senki más. Halálos szeretettel szeret bennünket. Hisszük-e ezt, tudjuk-e ezt olyankor is, amikor esetleg az önértékelésünk alábbhagy a kudarcaink, a mindennapi próbáink során? Ő ezzel a szeretettel szeret bennünket, s amikor megismerjük, ez bennünk is megvan. Az „első szeretet” azonban sokszor megfakul, alábbhagy a házasságban is, de az Istennel való kapcsolatunkban is. Ha visszatérünk ehhez a képhez, s látjuk, hogy az isteni szeretet milyen, erőt meríthetünk belőle visszatérni az „első szeretethez”.*

„Kerestem őt, de nem találtam.” (Én 3,1-2)

A menyasszony annyira vágyakozik kedvese után, hogy álmodik róla: elképzeli, ahogy éjjel keresi őt mindenfelé a városban, de sehol nem találja. Érdekes érzéseket indított el bennünk ez a kép. Mert sokszor azt érezzük, keresztyénként feladatunk hosszútűréssel, türelmesen várni. Ugyanakkor, ha az ember lemond arról, akit szeret, akire vár, az már közömbösség, nem szeretet. Nem szégyen az, ha valakire vágyunk, várunk, akár türelmetlenül is. *Ha igaz, hogy minden földi szeretet Isten Országának előképe, akkor ez a kép arról is szól, amiben éppen vagyunk: várakozásban. Tudjuk, hogy Isten olyat készít el számunkra, amit el sem tudunk képzelni. De vajon valóban, mindig ilyen nehéz a nélküle eltöltött idő? Valóban mindig ennyire várjuk a Vele való találkozást?*

A szerelmes dalok, slágerek tele vannak olyan képekkel, amelyek a szeretett emberrel való együtt töltött időt a tökéletességhez hasonlítják. Hisszük-e, hogy ezek az érzések, képek már érzékeltetik, megelőlegezik, de meg sem közelítik azt, ami Isten Országában vár ránk?

„Sok víz sem olthatja el a szeretetet, folyók sem boríthatják el azt. Ha az ember háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, mégis kevesellnék.” (Én 7,7)

Talán egyik könyv se ír ennyire plasztikusan a szenvedély erejéről, mint az Énekek éneke. Isten, aki a végtelen mindenséget alkotta, ebben is a mi eszünkkel felfoghatatlan távlatokat tud nyitni. A természet, mely Isten alkotása, még a hitetlen embert is ámulatba ejti. Sokaktól hallani, hogy a természet erőiben tudják leginkább Isten erejét megtapasztalni. Fagy által szétrepesztett sziklák, árvíz által elsodort derék vastagságú fatörzsek, vulkánok kitörését biztosító energia, atomerőművek teljesítményét többszörösen túlszárnyaló csil-

lagok. *Mekkora lehet az a szeretet, amely ettől a végtelen erejű és hatalmú Istentől származik? Micsoda kiváltság, hogy Ő a saját énjét adja nekünk, a szeretetet, amivel a másikat szerethetjük. Jusson eszünkbe ez, mikor elborít a keserűség, amikor zavarnak és idegesítenek a társunk hibái. Isten micsoda hatalmas szeretettel szeret minket a hibáink, bűnös mivoltunk ellenére is. Az „első szeretethez” visszatérés nem azt jelenti, hogy nem vesszük észre a társunk hibáit, hanem azt, hogy a fókuszunkat nem erre irányítjuk. A pozitív megerősítéssel felemelünk és építünk. Merjük ezt a látásmódot kérni és elfogadni Tőle, hogy továbbadhassuk ezt a házastársunknak!*

Ezek a kiragadott példák, gondolatok természetesen nem is lépnek fel egy komplett igemagyarázat igényével, inkább álljanak itt

ösztönzésül, inspiráció gyanánt ennek a csodálatos könyvnek az elolvasásához. Bátran ajánlom, hogy párok, házastársak olvassák el együtt! Ne féljenek mosolyogni, egymásra nézni, nevetni, beszélgetni az olvasás közben. Ne féljenek a furcsa képektől, ne próbáljunk mindent szóról szóra megérteni, megmagyarázni elsöre, inkább engedjük, hogy hasson ránk! Ahogy haladtunk előre az olvasásban, bomlott ki előttünk mind gazdagabban ez a szöveg, amit Isten szőtt a könyvbe, sokszor fejezetekkel később értettünk meg valami fontosat korábról. Így van ez persze minden bibliai könyvvel és a teljes Írással is. Ez a kis beszámoló csak egy személyes példa arra, hogy a Biblia közös és figyelmes, „szoros” olvasása milyen kincseket rejt számunkra.

Tézli Péter

A FASORI CSERKÉSZCSAPAT JELENE

Csapatunk, a 270. Hajnal Cserkészcsapat 1923. októberében alakult meg három korosztály őrsével a budapest-fasori református gyülekezetben. Az 1948-as feloszlás után Molnár István indította be a csapatot 1990-ben, de ez a kezdeményezés is csak pár évig volt gyümölcsöző. Az áttörést a 2014-es évi toborzás jelentette, amikor

is létrejött három órs, ebből kettő a mai napig aktív.

Ez a szám 2021-re már több, mint a duplájára nőtt, jelenleg hét őrssel büszkélkedhetünk. A legkisebb korosztályban az óvodás nagycsoportosok vannak, a legidősebbek pedig ebben az iskolaévben érettségiznek. És hogy

Kun Kármén, Kovács Flóra, Simon Ágnes

Őrsi portya - Velis Márk, Molnár Barnabás, Németh Kristóf, Kovács Botond

*Építkezés a 2021-es táborban –
Németh Kristóf, Diószegi Keve*

mi az oka ennek a bővülésnek? Főként az, hogy 2020-ban és idén összesen hét csapattag végezte el az őrsvetőképzőt, ami után lelkesen vágunk bele a gyerekekkel való foglalkozásba, és csatlakoztunk az immár tizenkét tagú vezetőséghez. Őket kerestem meg azzal a kéréssel, hogy írják meg, milyen szavak jutnak eszükbe, ha a cserkészetre gondolnak. A következő válaszokat kaptam: élmény, öröm, természetjárás, közösség, összetartozás, biztonság, kötelék, nevetés, barátok, felelősség. Ezek mind olyan dolgok, amik szerves részét képezik a mozgalomnak,

ezért is fektetünk különösen nagy figyelmet a megvalósításukra.

Hit és magyarságtudat

Az iskolaév idején az őrök heti egyszer gyűlnek össze,

amely során a gyerekek szórakozva ismerik meg a cserkészlet mibenlétét, történelmét, hazánk életében fontos szerepet játszott személyeit (pl. feltalálói, sportolói), a hasznos csomókat (amiket a nyári táborok során építkezésre használunk), az egészségügyi alapismereteket (pl. stabil oldalfekvés, sebkötözés). Ezen kívül rengeteget játszunk, éneklünk, és időt szakítunk arra, hogy megismerjék saját magukat és társaikat. Fontosnak tartjuk, hogy megalapozzuk és megerősítsük bennük a hitet, továbbá a magyarságtudatot. Ennek érdekében közösen imádkozunk, lelki programokat szervezünk és megemlékezünk nemzeti ünnepeinkről.

Palacsinta túra 2021 őszén

Ősszel és tavasszal egy „ott alvós” kirándulásra, úgynevezett portyára megyünk, amely általában egy hétvégét foglal magába. Pénteken leutazunk a szálláshoz, együtt vacsorázunk, játszunk és énekelünk. Általában a szombat a legizgalmasabb, mert ekkor túrázunk. Az őszi táj mindig csodaszép sárguló, lehulló leveleivel, tavasszal pedig hatalmas boldogság a nyíló virágok között és zöldülő természetben kirándulni. Vasárnap a helyi templomban hallgatjuk meg Isten ígését, majd ebéd után visszautazunk Budapestre.

Az év legfontosabb eseménye a nyári tábor. A gyerekek átlagosan hét napot töltenek az erdőben, de ez a korosztálytól függ. Ilyenkor az első pár nap táborépítéssel telik, azaz felállítjuk a sátrakat, befejezzük a latrinákat, mosdókagylókat, asztalokat, padokat, mind ezt csupán néhány eszközzel: a kezünkkel, fával, spárgával és a korábban megszerzett tudással. Általában már ezt is nagyon élvezzi mindenki, de csak ezután jön a java! Csa-

Portya 2019-ben

patjátékok, mint a számháború vagy méta, kézműves programok, közös sütikészítés, kirándulások, sok-sok nevetés és kalandozás.

A természet csodái

Minden nap megkoronázására a tábortűz szolgál. Vicces játékok, magyar népdalok és cserkészdalok, rövidebb-hosszabb előadások és meghitt hangulat. A tábor alatt a gyerekek azon kívül, hogy közelebb kerülnek a barátaikhoz, újakat is szereznek. Naponta többször is megtapasztalják az Úr közelségét és a ter-

Esti tábortűz a 2021-es táborban

mészet csodáit. Az olykor előforduló nehézségek ellenére az utolsó napon nehéz a búcsú, és sorra hangoznak el az olyan kérdések és felkiáltások, mint a „Nem maradhatnánk még?“, a „Nagyon fogtok hiányozni!“ vagy a „Miért nincs két cserkész tábor a nyáron?“.

Ezekon a programokon kívül a csapat idén már a második éve rendezte meg a palacsinta-túrát, amely egy, a cserkészzel és a csapat tagjaival kötetlenül megismerkedő alkalom Budapest környékén kirándulva, palacsintát uzsonnázva.

A tavalyi év sokaknak, köztük nekünk sem volt könnyű a vírushelyzet miatt. Annak

érdekében, hogy ne vesszen el a kapcsolat a gyerekek és az őrsvezetők, illetve a csapat között, minden héten új kihívásokat tettünk ki a Facebook csoportunkba, és online őrsgyűléseket tartottunk. Hála Istennek, idén már újra együtt lehetünk személyesen. Azonban úgy gondolom, hogy a megpróbáltatások ellenére is sikeresen zártunk az előző cserkészévet.

Reméljük, hogy még többen elköteleződnek a cserkészet iránt és kis csapatunk tovább bővíülhet!

Szecsei Anna

Vezetőségi megbeszélés - Kovács Botond, Gurzó József, Schidlík Léna, Szecsei Anna, Diószegi Keve, Németh Kristóf, Kun Kármén

ÖRSGYŰLÉSEK

Hétfő 15:30-17:00 Diószegi Keve őrsvezetővel a hatodikos, hetedikos fiúknak

Kedd 16:00-17:00 Kovács Botond őrsvezetővel a negyedikes, ötödikes fiúknak

Szintén **kedd** 16:00-17:00 Gácsi Dorothea (Dodó) vezetésével az ovis nagycsoportosoknak és elsősöknek

Szerda 15:45-17:15 Szecsei Anna vezetésével az ötödikes, hatodikos lányoknak

Péntek 16:00-17:00 Gurzó József, Molnár Barnabás és Gurzó Gyöngyi vezetésével a másodikos, harmadikos fiúknak és lányoknak közösen

AKI ÉNEKEL, KÉTSZERESEN IMÁDKOZIK!

Újra elindult a fasori énekkar

Az újjászületett fasori énekkar várja az énekelni vágyókat. Az énekhang a „legszemélyesebb hangszer”, a kórusban megtapasztalhatjuk, hogy egy test tagjai vagyunk. A szolgálat vezetőjével, Kecskés D. Vértsey Júliával beszélgettem.

– Mikor indult újra a fasori énekkar?

– A gyülekezet énekara 2020 szeptemberében indult újra. A tavalyi szárszói gyülekezeti héten szó volt a szolgálatokról, így arról is, hogy ha azt halljuk, hogy a gyülekezet kórusába keresnek énekeseket és nekünk jó hangunk van, bátran jelentkezünk. Zenészként a kórusban való éneklés mindig fontos része volt az életemnek, azonban azokban az években a kicsi gyermekeink miatt nem jártam énekkarba. Így jelentkeztem a szolgálatra, amikor kiderült, hogy még nincs karvezetője az alakuló kórusnak. Így lettem én a vezetője.

– Kik a tagok?

– Az énekari szolgálatnak az az egyik különlegessége, hogy minden korosztály képviselteti magát benne. Van nagyon lelkes alsós tagunk, fiatal felnőttek, családosok és nyugdíjas korúak. A kórustagok felé nem elvárás, hogy tudjanak kottát olvasni, sokkal fontosabb az odaszánt szív és a rendszeres jelenlét a próbákon. A próbafolyamat is ehhez igazodik: a szólamokat általában hallás után tanuljuk meg, de hála a sok jó fülű énekesünknek, így is hamar összeállnak a 2-3 szólamú művek. Nagy élmény számomra, hogy bár a kórustagok többsége nem hivatásos zenész, mégis nagyon jól reagálnak a darabok zenei megformálására.

– Kiket vártok még az énekkarba?

– A kórusba minden korosztályból várjuk szeretettel az énekelni vágyókat. Iskolásoknak viszont néha problémát szokott okozni a hétköznapi esti időpont: kedden 18-tól 20 óráig tartjuk a próbákat. Természetesen más gyülekezetből is csatlakozhatnak hozzánk testvérek, de a fellépéseink elsősorban a fasori gyülekezet alkalmaihoz fognak kötődni.

– Szükség esetén lehet online csatlakozni a próbákhoz?

– A tavalyi lelkes indulás után egy hosszabb kényszerpihenő következett a kórus munkájában. Sajnos, az online lehetőségek még nem olyan tökéletesek, hogy a közös éneklést ilyen módon meg tudnánk oldani. Itt rengeteget számít fél másodperc csúszás is, így csak élőben tudunk együtt énekelni. Felmerült ugyan, hogy a betegség miatt hiányzó tagok online csatlakozzanak a próbához, de ez csak passzív módon, a próbát hallgatva működik.

– Milyen műveket próbáltok mostanában?

– A repertoárunk 2-3 szólamú vegyeskari művekből és kánonokból áll. Nagy öröm lenne, ha a férfiarunk bővülne még néhány taggal. Így lehetőségünk nyílna a 4 szólamú éneklésre, ami rendkívül kiszélesítené a megtanulható művek palettáját, hiszen a legtöbb kórusmű 4 szólamra íródott. Az énekkar első fellépése tavaly novemberben az evangélicációs héten lett volna, de a járvány miatt már pont nem tudtunk együtt énekelni. Idén már összeállt néhány darab, amit az egyik istentiszteleten fogunk elénekelni.

– *Miért jó a közös éneklés a gyülekezetben?*
 – Az éneklés tulajdonképpen imádság, dicsőítés, könyörgés. A szövegek dallama segíti az ezekben való elmélyülést, ha egy gyülekezeti alkalmon szolgál a kórus. Luther Márton azt mondta, hogy „aki énekel, kétszeresen imádkozik”. Ha már csak ezért összegyűlünk minden héten, az is sokat jelenthet a kórus-tagoknak. Az énekhang a legszemélyesebb hangszer, hiszen mindent a saját testünkkel végzünk, nem kell hozzá semmilyen külső tárgy vagy eszköz. A közös éneklésnél pedig miközben arra figyelünk, hogy saját magunk hogyan formálunk egy dallamot, ugyanannyira kell figyelni a társainkra, hogy mindezt egyszerre tegyük. A kórusban nagyon erősen megtapasztalhatjuk azt, hogy egy test tagjai vagyunk, hiszen úgy kell levegőt vennünk,

mintha egy test tenné. Emellett pedig mindenkinek a maga feladatát kell végeznie, egymást segítve, különben nem szólal meg a kórusmű.

– *A zene fontos része az életednek...*

– Igen, a zene kiskorom óta az egyik legfontosabb dolog az életemben. A zongorázás mellett nagyon szerettem énekelni. Az iskolai kórusok mellett a főtí Evangélikus Kántorképző tanfolyamain való részvétel, az ott megismert művek is sokat segítenek a mostani szolgálatomban. A legmeghatározóbb kórusélményeim az Új Liszt Ferenc Kamarakórusban eltöltött évekhez kötődnek, amit Erdei Péter és Nemes László Norbert vezettek. Vezénylést középiskolában kezdtem el tanulni, és mindig izgalmas és

Az újjászerveződött énekkar- a létszám nem teljes, mert nem mindenki tudott a próbán részt venni

csodálatos dolognak tartottam, hogyan lehet mozdulatokkal kifejezni a zenét, amit látva aztán a kórus azt éneklé, amit én szeretnék. A Zeneakadémia után szolfézs tanárként kezdtem el dolgozni. Ez a tapasztalat a próbafolyamatban segít. A nehezebb részeket igyekszem néha érdekesebb módszerekkel gyakorolni, hogy az egyszerű ismételtetés ne tegye unalmassá a próbákat.

– *A férjed, Kecskés D. Balázs zeneszerző. Segítitek egymást a hivatás gyakorlásában?*

– Mivel férjem zeneszerzéssel foglalkozik, így a zene nagyon aktív része az életünknek. Az, hogy mindketten értünk hozzá, lehetővé teszi, hogy segítsük egymás szakmai munkáját és szolgálatát is. A kóruséneklésben való gyakorlatom miatt át tudom nézni a vokális műveit, hogy – amennyire lehet – könnyen énekelhetőek legyenek a szólalmok. Két kislányunk van, Hanna óvodás, Tirza pedig kettő éves. Baba koruk óta sokat éneklünk nekik és most már együtt is.

Halász Kinga

AMIKOR AZ ÚR ÚJ ÉLETET ADOTT NEKEM...

Tavaly nyáron a szárszói csendeshéten arról beszélgettünk a lelkészsünkkel, gondnokunkkal, hogy mennyire kellene egy énekkar a Faszorban. Szerintem egy ilyen nagy és életteli gyülekezetben szükséges, hogy zengő énekkel dicsérjük az Urat! Devich Márton javasolta, hogy rendben, alapítsuk meg! De hogyan? Hát itt van Julcsi, aki profi kórusvezető. És kellene valaki, aki segít egy kicsit a háttérmunkákban. Ezt örömmel vállaltam.

Korábban nem tanultam zenét, de mindig szerettem volna énekelni. Iskolásként jelentkeztem egy kórusba, ahol a vezető azt javasolta, tátogjak a saját érdekemben,

hogy ne nézzenek ki a többiek. Akkor mélyen belém ivódott, hogy nekem nincs szép hangom. Az sem változtatott ezen, hogy utána musicalban énekeltem szóló és duó számot is.

Amikor az Úr új életet adott nekem, akkor már nem érdekelt, milyen hangom van, csak énekelhesek Neki! Egy kórusvezető testvérünk, Marderné Deésy Márti azt mondta egy emmausi csendes héten, hogy szép hangom van, csak nem merek énekelni. A hét végén kaptam egy igés kártyát rajta gitárral és „Dicsérjétek az Urat!”- felirattal. Ekkor örömmel rögtön elkezdtünk énekelni az emmausi zongoránál: „Igéddel áldj meg bennünket Urunk...!” Ezután hetente a bibliaórák előtt rendszeresen négyesben énekelünk. Ez a lelkesítő és támogató háttér adta számomra az indítást, hogy szorgalmazzam a fasori kórus megalakulását.

*Dóra Mariann
a kórus koordinátora*

ÖRÜL-E NEKEM JÉZUS VAGY SÍR MIATTAM?

Szubjektív gondolatok egy rendhagyó evangelizációról

„Aki bújt, aki nem... én jövök!” Bódis Miklós erdélyi református lelkipásztor evangelizációjának már a főcíme is meglepett. Játékos forma hívogat, majd megdöbben a vészterhes komolyság az első nap témájában:

2021.11.09. BEZÁRT TEMPLOMAJTÓ (Malakiás 1,10)

Utána jön a személyes megszólítás – Nem másról, rólam van szó a második és a harmadik napon:

2021.11.10. AMIKOR MÉG ÚGY JÖN, HOGY MEGTÉRHESS! (Luk 19,41-44)

2021.11.11. AMIKOR MAJD MEGJELENIK, HOGYAN TALÁL TÉGED? (ApCs 27,22-26).

Rendhagyó – rendkívüli

Az őszi evangelizációink plakátjáról kimásolt nagybetűs sorok Bódis Miklós lelkipásztornak az interneten már 2021 februárjában elmondott, sok-sok országban, tízezrek által meghallgatott, felvételen is megtekinthető igehirdetéseinek legfőbb gondolatait jelezte. Mi, nem túl sokan, akik a templomban együtt láthattuk, hallgathattuk, részesei lehettünk az élő istentiszteleti formának is: ének, igeolvasás, imádság lelkipásztoraink szolgálatával. Viszont az idő szűkössége miatt ekkor nem láthattuk, nem hallhattuk az eredeti felvételeket teljes terjedelmében. Az otthonra maradt, a hosszúsága miatt leginkább kisebb részekre porciózva. Magam is így jártam, járok, hisz még nem jutott időm a teljes anyagot megnézni, meghallgatni.

S mert éppen megint befelé megyünk a covid-járványba, akarva, akaratlanul

is annak szabályai, történései függvényében éltük meg ezt a különleges három napot. A rendhagyó szervezés mégsem bizonytalanított el, ezt személyesen vallhatom, számomra rendkívülivé lett.

Mély nyomot hagyott bennem az első napi utalás: az *üres lap*, amely Bibliáinkban az ószövetségi és az újszövetségi könyvek között mindenhol megtalálható. Az üres lap 400 év. Isten hallgat. Nincs igazi prófécia Jézus eljöveteleig. És mai világunkban is voltak bezárt templomok. Kérdezhetem: a covid idején hogyan szólhatott az Ige? Mennyi volt a szünet? És mennyi lehet még ezután? Hányan távolodtak el? Hányan csalódtak? Hogy tehet, hogy engedhet ilyet az Isten? Felfogtuk-e a bezárt templomok, a dicséretes, de sokszor személytelenné vált online hitélet tragikumát? Bódis Miklós szavával: A templomokat Isten zárta be, van miért félni, mert ma is igaz, hogy megromlott népével a szövetség. A választott bibliai könyv, Malakiás prófécijája ma is figyelmeztet: Isten szeret, de jaj annak, aki nem tért meg. S nekünk az Újszövetség népének is csak akkor van remény, akkor nem kell félnie, ha újra Krisztus evangéliumát hirdetjük és aszerint élünk.

Az én üres lapomra mit írt Jézus?

Jézus közeledik. Jött akkor, és jön ma is. Örül-e nekem Jézus vagy sír miattam? Szomorú világot lát, ezért van oka sírni. Hívó népéért is sírhat. Mégis jön, mégis bevonul közénk, vétkesek közé, a bűnök bocsánatát kínálja ma is. Ma is elmondja: „Hányszor akartalak összegyűjteni titeket!” Felismerem-e Őt, hallva az Ige szavát, hogy most is, mindig engem hív. Naponként készletet a megtérésre, az igazi tanítványságra. Hogy tudjam: utunk e világban sohasem lesz diadalmas. A tanítványság együtt jár a lesajnálással, az elvettetéssel, az üldözéssel. S ha körülnézek a világban, ennek valósága látszik kiteljesedni. És tanítványként hirdetem-e másoknak is: jönnek napok, és már nem térhetnek meg. A kegyelmi időt Isten adja. Most még mindenkit meglátogat valahogyan. Nekem kötelességem van! Hívó szavának én is legyek átadója. Most válik el, hogy mélyen bennem él-e az evangélium, amit ifjúságomban, majd megtérésem idején Jézus az én üres lapomra írt, amikor elpecsételt magának, tanítványnak.

A mai szomorú világban Ő biztat engem, hogy ha kell: kiáltsak, mert ha nem, akkor kiáltani fognak a kövek!

Mindnyájan egy hajóban utazunk

Nem mindegy, milyen módon élem meg a már lassan két éve tartó világjárvány idejét. Melyik embercsoportba tartozom? Istenhez tartozónak mondom, hiszem magam, de nehezen viselem a kötöttségeket, és együtt méltatlankodom az istentelennel? Vagy Isten elhívott népének tagjaként minden baj, nehézség, szűkölködés ellenére most is élek a hit ajándékával. Vallom-e hittel, megújult reménységgel, hogy életem a legjobb helyen van Isten kezében, én az Övé vagyok, egészen rábírom magam. S nekünk, akik ma is egy hajóban utazunk a világi élet tengerén, legyen vigasztaló Pál apostol szava, ahogy a harmadik nap bibliai történetében elhangzott: „... jó reménységben legyetek; mert egy lélek sem vész el közületek, hanem csak a hajó.” (Károli fordítás)

Gyülekezetünk honlapján megtalálható Bódis Miklós evangelizációs igehirdetésének teljes anyaga három részben:

<https://www.youtube.com/watch?v=4IUhSU9G-u0>

<https://www.youtube.com/watch?v=LBFCibVyM34>

<https://www.youtube.com/watch?v=DArTOHWNWLA>

Széplaki György

FASOR.HU => GYÜLEKEZETI ÉLET
=> ISTENI PÉNZÜGYEK

A VILÁG EZT TANÍTJA:

Istennek nincs szerepe abban,
hogyan kezeljem a pénzemet,
és boldogságom attól függ,
mennyire tudom elérni a kívánt
életszínvonalat.

A BIBLIA EZT MONDJA:

Ahogy megismerem és követem a pénz
kezelésének bibliai alapelveit, egyre
közelebb kerülök Jézushoz
és megtanulom, hogyan legyek
elégedett minden körülmény között.

JELENTKEZÉS:

COMPASSFASOR@GMAIL.COM

VÁRUNK AZ
ONLINE TÉRBE!

LÉGY ÖRÖMMONDÓ, BÉKEKÖVET, HIRDESD: A SZABADÍTÓ ELKÖZELGETETT!

A gyülekezet egykori presbiterének személyes bizonyágtétele

Nemzeti ünnepünkön felloboogtunk, ünnepi díszbe öltöztettük lakhelyünket, környezetünket az egész országban. Másnap „Két világ az évfordulón” címmel összefoglaló jelent meg az egyik, szociáldemokrata napilapban. A cikk az 1956-os forradalom és szabadságharc 65. évfordulójának két nagy rendezvényét méltatta. Az egyiket úgy, mint az ellenzék egységet és egyetértést mutató demonstrációját, a másikat pedig úgy, mint Orbán Viktor beszédét a hívekhez és az oda befutott békemenet-höz. (Ezt a beszédet egy másik, polgári napilap teljes terjedelmében közzétette.) Innen is szembetűnő a két világ két pólusa, ellentéte és harca. Mi hol tartunk, hova állunk e küzdelemben – és miért?

Bár a jobboldali, illetve a baloldali sokaság egymáshoz viszonylag közel – az Andrássy út két végén – tartotta ünnepségét, a közöttük lévő távolságot mégsem lehetett volna százméterekben kifejezni. A két világ létezése ugyanis nem újkeletű, nem a mostani, hatvanötödik évforduló terméke – inkább az ötvenediké. Akkor vált nyilvánvalóvá, hogy van egy másik tábor, egy másik erő is, amely másként vélekedik a szabadságról – nem úgy, mint mi. Istennek hála, lehetséges most ideidézni egy 1956. november első napjaiban hallott prédikációt a pasaréti gyülekezetből: „Mindnyájan mélyen hatása alatt vagyunk az utóbbi napok eseményeinek, azok emléke tölti be a lelkünket a napnak szinte minden pillanatában. Ki merte volna akár csak két héttel

ezelőtt is megjósolni, megálmodni, hogy ma szabad hazában, szabadon dicsérjük az Urat?! Olyan szédületesen nagy jelentőségű eseményeknek vagyunk naponta szemtanúi, hogy szinte káprázik a szemünk, mintha álmodnánk. Egy dolog bizonyos: a késői utódok olyan könnyes meghatódottsággal és lelkes büszkeséggel tekintenek majd vissza erre a szabadságharcra, mint ezeréves történelmünk egyik legfényesebb lapjára. Mi pedig, ma élő nemzedék, akik szemtanúi lehetünk a dicsőséges eseményeknek, hálás szívvel mondunk köszönetet Istennek azért, hogy ilyen hatalmasan cselekedett velünk, és hogy sokkal nagyobb kegyelemmel és szeretettel intézte sorsunkat, mint azt megérdemeltük volna.” Bizonyásgul szolgálhat ez valamenyünknek, késői utódoknak, s mindazoknak a fiataloknak, akik az ötvenedik évfordulón lelkes büszkeséggel tekintettek ugyan vissza erre a szabadságharcra, de ők is egy rendőrrohan áldozatául estek – megtörve testben és lélekben egyaránt... Ez ellen demonstrált a békemenet: „Soha többé!”.

Az összetartás életbevágó fontossága

Október 23-a nemcsak arra emlékeztet minket, hogy milyen erő és összetartás lakozik a magyar nemzetben, hanem arra is, hogy milyen az, amikor a sajátjaink árulnak el minket, és magyarok támadnak magyarokra idegen segítséggel. Mindazonáltal ünneplő magyarok sereglettek itt össze nem csupán emlékezni, de a múltat és a jövőt mind job-

ban megismerni akaró igénnyel. Ily módon a békemenet a nemzet egységének erejére, az összetartás életbevágó fontosságára irányította a figyelmünket. És a reális önértékelésre is, mely szerint mi erős, nemzetben gondolkodó, azért harcolni tudó és a hazánkért küzdeni akaró közösség vagyunk. Ezért minden magyarra számítunk, akinek számít Magyarország jövője – hangoztatta ünnepi beszédében a miniszterelnök.

Figyelmeztetett: amit a baloldal csinál, annak több köze van a szórakoztatóiparhoz, mint a felelős politizáláshoz, ám az igazi kihívás, sőt fenyegetés az a nemzetközi háttország, a pénz, a média és a hálózat, amely mögöttük áll. Hogyan tudunk mindezzel megbirkózni?

Hálásak lehetünk, hogy Isten gondoskodó szeretete nyomán már régóta olyan kormányunk van, amely minden időben reális helyzetelemzésre törekszik, a teendők meghatározásakor helyes döntéseket hoz, és jól méri föl a megvalósítás eszközzrendszerét. Ezért magabiztosan, bátran és eredményesen vezeti országunkat. Imádkozunk is érte – hogy a jövőben is így legyen. Jakab apostol arra buzdít bennünket, hogy „...*imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése*” (Jakab 5,16). Lám, az igazi imádság közösségi ügy: a Krisztus nevében együtt lévő kettőnek, háromnak vagy többnek a közös szolgálata – tanítja Joó Sándor is. Akik ebben buzgólkodnak, a legszentebb szolgálatnak tekintik – és a legnehezebbnek is. Tiszta kéz és tiszta élet kell hozzá. Csak az igaz ember és az igaz emberek közössége imádkozhat úgy, hogy az hasznos, abban nagy erő van, és annak a nyomán gyógyulás, ébredés, megújulás támad. A hittel elmondott imádság olyan, Istentől kapott eszköz, amivel mások javát áldásosan munkálhatjuk. Bizony, nagy szükség van erre.

Kincseink...

Az ellenerők veszélyes fellegei a határainkon kívül tornyosulnak immár, s olykor a nyugati szelek kedveznek is nekik. Minket, hívő embereket is megbotránkoztat, felháborít a belügyeinkbe történő tolakodó, erőszakos illetve rejtett beavatkozás folyamata. A közlegő parlamenti választásba szeretnének bezavarni. Ha nem leszünk eléggé éberek és elszántak, meg is hiúsíthatják egységben született elgondolásainkat. Szükséges, hogy jobban figyeljünk önmagunkra, az értékeinkre, az eredményeinkre és a céljainkra. Sok kincsünk van, amit rendre meg kell köszönni Istennek, és meg kell védelmeznünk, meg kell tartanunk a gyermekeink, az utókor számára. Ezért az is szükséges, hogy családon belül és egyénileg is megtusakodjunk az előttünk álló küzdelemben való részvételünket társadalmunkban. Most tehát ne az legyen a fontos, mit tett a nemzet érted, hanem az, hogy te mit teszel a nemzetért. Így illesszük gondolatmenetünkbe József Attila szavait: „...s mi borzadózva kérdezzük, mi lesz még, / honnan uszulnak ránk új ordas eszmék”. Az a szomorú, hogy van mai válasz erre a költői kérdésre, hiszen az LGBTQ erőszakos propagandistái már itt vannak a küszöbön, s nyomulnak igen erősen. A gender ideológia nem más, mint a teremtés rendje elleni lázadás, az Isten tagadása, az ember istenítése. Törekvésében elbizonytalanít, elbátortalanít, eltérít, szétzilál – Isten munkáját akarja lerombolni. Ezért mi, Krisztus-követők nem lehetünk közönyösek, tétlenek, nem várhatunk ölbe tett kézzel, amikor az Úr harcba hív bennünket. Hogyan mozdulhatok a hívő szóra? Hogyan engedelmesskedhetek? Molnár Miklós tanítása szerint: imádkozom, olvasom a Bibliám, elgondolkodom azon, amit olvastam, megcselekszem örömmel azt, amit megértettem belőle és eljárak a gyülekezetbe.

Kérem Tőle: „*Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen Fényedből fény sugar az életem*”.

A Szentírás másfajta gondolkodást munkál

Egyszer egy országgyűlési képviselő – egy sajátos történelmi-politikai helyzetben – kijelentette: „Jó ellenzéketek szeretnénk lenni, támogatunk benneteket mindabban, amit a nemzetért tesztek, és fellépünk minden ellenkező gondolattal és cselekedettel szemben.” A mai ellenzék mozgására figyelve nemigen ismerünk rá erre a pozitív mentalitásra. Az ellenkezőjére, a saját érdek előtérbe helyezésére viszont igen. Ezekben az években, amikor a világiárvány s a népvándorlás embert próbáló idejét éljük, szívszorító tapasztalatok sorakoznak előttünk. A baloldal ugyanis – öns érdekétől vezérelve – nem nyújt segítő kezet, legtöbbször inkább akadályozója a jó megoldások megtalálásának. Szomorúan érzékeljük az ellenzék sok parlamenti megnyilvánulását külföldön és idehaza egyaránt. Brüsszelben gyakorta saját országuk ellen foglalnak állást, itthon pedig felelőtlen vádaskodás, sértegetés, tiszteletlen acsarkodás jellemzi viselkedésüket. Biblia-olvasó-ember sosem kerül ilyen helyzetbe, hiszen a Szentírás másfajta gondolkodást, stílust munkál. Egy másik jelenség, amelyet a balra húzó állampolgárok – különösen mostanában, a kampány idején – nem vesznek túl szigorúan: az igazságon esett csorba. Egy kis hazugság – mondogatják elnézően. Pedig, a közmorált is rontó tényező ez, csakúgy, mint a szemünk előtt zajló csalás. A Biblia a Sátánt nevezi a hazugság atyjának, de már a Tízparancsolat követelményei sorában figyelmeztet: „...*ne hazudjatok, és csalással senki se károsítsa meg honfitársát!*” (3Mózes 19,11). Emlékezzünk Ákán, Jákób, Géházi esetére! Iránymutatásul azt mondja nekünk

a Szentírás, hogy „...*ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes*” (Róma 12,2).

Sok évszázados történelmünk eseményeiben lapozgatva hamar nyilvánvalóvá válik előttünk, hogy a magyarok – a választott néphez hasonló módon – megpróbáltatásra és megmaradásra ítélt nép. Belegyökerezünk a keresztyén Európába, és csakhamar egyik védőbástyája is lettünk annak. Bizony, így van ez mind a mai napig. Most is harckészültségben vagyunk. Imaharcot folytatunk a sátáni erők ellen, és támogatjuk a társadalmi, politikai erőfeszítéseket országunk felemelkedéséért, a gazdaság, a művészetek, az erkölcs és a közgondolkodás tisztaságáért. Váci Mihály szép versét idézhetjük e nagyszerű célhoz: „Nem elég a célt látni; / járható útja kell! / Nem elég útra lelni, / az úton menni kell! /Egyedül is! Elsőnek, /elől indulni el! / Nem elég elindulni, / de mást is hívni kell! / S csak az hívjon magával, / aki vezetni mer!”

Veszélyben vagyunk

Minden szó, minden mondat fontos és hangsúlyos ebben a költeményben – az egyik különösképpen. Mást is hívni kell: anyaföldünkért, anyaszentegyházunkért. Mert veszélyben vannak, veszélyben vagyunk. A nyílt társadalom farkasai már közelről fenik a fogukat. Össze kell tehát fogni gyülekezeti szinten és társadalmi méretekben egyaránt.

Ez a legnehezebb, mert a bizonytalanok, a kívárok, a lágyemeleg emberek nehezen megszólíthatók. Bár sokan vannak, nem lehet rájuk számítani. Ők azok, akikre azt mondja Isten: „*kivetlek a számból!*” (Jelenések 3,16). Imádkozzunk értük is!

Sok lelkes hívó ifjú viszont, mint Jézus Krisztus jó vitéze; és sok felnőtt, átadott életű

gyülekezeti munkás, aki tudja a dolgát, tegye azt, mint eddig – ha kell, a komfortzónából kilépve egy kicsit – másokkal együtt.

Pál apostol figyelmeztet és bátorít: „*Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt*” (Filippi 4,6). Miről van szó? Ha hálát adtunk Isten sok jótéteményéért, amelyeket már megtapasztaltunk, akkor elé tárhatjuk kéréseinket. Hasznos, ha először a mások ügyeit vesszük az Úr elé, és nem a magunkéval kezdjük. Egészen biztosan másként fogunk beszélni Istenről az embereknek, ha közben Istennel beszélünk róluk imádságban. Még az ellenségeinkkel való kapcsolatunk is megváltozik, ha tudunk imádkozni értük. A helyes imádkozás során egy csere megy végbe az ember szívében: Isten kiveszi belőle a félelmet, szorongást, nyugtalanságot, és adja helyébe az ő békeségét. „*Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban*” (Filippi 4,7). Ennek a békességnek az a gyökere, hogy Isten megbékéltetett minket önmagával Krisztus által – nem tulajdonítván nekünk a vétkeinket. Aki ezt hittel komolyan veszi, a szíve annyira megtelik ezzel a békességgel, hogy az másokra is kiárad (Cseri Kálmán tanítása nyomán).

Hirdessük az örömhírt!

A 832. számú énekünk refrénjének igei alapvetése: „*Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet...*” (Ézsaiás 52,7). Azért választottam ezt a gondolatot személyes bizonyságtételem címéül, mert ennek fényében elmondhattam életünk öröms oldalait, és reménység szerint buzdíthattam is sokakat Jézus Krisztus követésére, orszá-gunk, egyházunk építésére.

Kívánom mindannyiunknak, hogy ne csak emlékezzünk arra, hogy Szabadító született nekünk, aki a békesség fejedelme, hanem hogy minél többen hirdessük is az örömhírt, az evangéliumot.

Dévai-Józsa Gábor

Itt állok jászolod felett (1653)

Itt állok jászolod felett, ó, Jézusom, szerelmem,
Eljöttem, elhoztam neked, amit kezedből nyertem;
Vedd elmém, lelkem és szívem, hadd adjam neked
mindenem,

Hogy kedves légyek néked!

Nem éltem még e föld színén: te értem
megszülettél;

Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonodá tettél;
Még meg sem formált szent kezed, már elváltasz
engemet,

Hogy társam légy e földön.

Halálban, éjben vártam én: fölkelt a nap rám véled.

Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet,

A lélek ékességei; belőlük hitnek mennyei
Szép tisztasága árad.

Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni
téged,

Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa
néked:

Bár felfoghatna tégedet az emberszív és ismeret,
Hogy megfeythesse titkod!

Megváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg
nékem:

Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak,
remélem,

És bölcsőd, szállásod leszek; jövel hát, tölts el
engemet

Magaddal: nagy örömmel!

(*Református Énekeskönyv 329. dicséret Szerző:*
Bach. J.S. 1736 Lipcse, Gerhardt Pál 1607- 1676)

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Legutóbb a Heidelbergi Káté harmadik részével, a háladatossággal kezdtünk foglalkozni, amely már nemcsak arról szól, hogy mit higgyünk, hanem arról is, hogy hogyan éljünk. A törvény ily módon két helyen szerepel a Kátében. Az első részben úgy, mint nyomorúságunk tükré, az utolsóban pedig úgy, mint keresztyén életünk iránytűje. Először a kettősen egy „nagy parancsolatot” idézi, és későbbre halasztja a Tízparancsolat magyarázatát. Hálaadással folytassuk tehát a tíz Ige egyenkénti tanulmányozását és szívünkbe fogadását!

Olvassuk el a 36. és a 37. úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Mit akar Isten a harmadik parancsolatban?

Azt, hogy sem átkozódással, sem hamis esküvel, de még szükségtelen esküdözéssel se káromoljuk Isten nevét, se tiszteletlenül ne említsük, sőt ezekben a rettenetes bűnökben még elhallgatással vagy eltűréssel se vegyünk részt. Isten szent nevét mindig félelemmel és tisztelettel említsük, hogy róla igazán tehessünk vallást, őt segítségül hívhassuk, szóval és cselekedettel magasztalhassuk.

Hát annyira súlyos bűn Isten nevét esküdözéssel vagy átkozódással meggyalázni, hogy Isten még azokra is haragszik, akik, bár tehetnék, nem tiltják és nem akadályozzák?

Valóban az. Nincs nagyobb bűn, mely ellen Isten haragja rettenetesebb lenne, mint az ő nevének meggyalázása. Meg is hagyta, hogy halálbüntetés jár érte.

Esküdhathunk-e istenfélő módon is Isten nevére?

Igen, ha a hatóság vagy valamilyen szükség követeli, hogy hiteles tanúvallomásunk mellett és az igazság érdekében esküt tegyünk, mert ezzel Isten dicsőségét és felebarátunk javát szolgáljuk. Isten igéje megengedi az ilyen esküt, s az ószövetségi és az újszövetségi szentek is gyakorolták ezt.

Szenteltessék meg Te neved,
Azaz: mivelünk azt tegyed,
Hogy igazán megismerjünk
Téged, féljünk és tiszteljünk,
Szemlélvén nagy bölcs munkáid
S minden tökéletességid.

(483. ének 4. verse)

Szabad-e szentekre vagy más teremtményekre esküdni?

Nem, mert aki törvény előtt esküszik, az Isten nevét hívja segítségül, aki a szívek egyedüli vizsgálója, hogy ő tanúskodjék az igazság mellett, és büntessen meg, ha hamisan esküszöm. Ez a megtiszteltetés teremtményt nem illet meg.

A harmadik parancsolat Isten nevének védelmével foglalkozik. Isten neve hatalom. Csodálatos erő van benne. Ez a név Izráel számára az egyiptomi kivonulás során lett ismerős – amikor ebben a névben a saját szabadulásukat élték át. Ebben a névben teremtő hatalom van. Isten neve a világ teremtését, Izráel megváltását jelenti. Éppen ezért szent, Isten legbensőbb titkát rejti.

Az ember – akinek Istene van – nagy kiváltsága, hogy a Felséges betekintést enged az Ő világába. Többet kap tőle így, mint amit akár a legnagyobb tudománnyal valaha is elérhet. Szíve, ha kiürítheti magából a csalárdságot, s megannyi testi gondolatot, Isten értékeivel telik meg. A boldogság, öröm, szeretet, szelídség, alázatosság ajándékait, méltóságát senki más nem érezheti át, csak az, aki Isten közelében tartózkodhat. Istennel szövetségben állva részesei lehetünk ígéreteinek. Micsoda kárt szenved el az ember, aki erre gondolni sem tud. Nem tudja másra felhasználni Isten szavát, mint visszaélésre, káromlásra és csúfolódásra. Ezekben sűrített sátnai elem munkál: gúny, rosszindulatú érzés, gyűlölet és káröröm. A csúfolódó a hívő embe-
tör, ezért kicsú-
pedig a „csúfoló-
az királyi tisztet
nevében, s azzal
a hatalommal jár

Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét,
mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt,
aki hiába mondja ki a nevét!

(2Mózes 20,7)

rek békességére
folja Istent. Aki
dók székebe ül”,
gyakorol a Sátán
a lélekkel és azzal
el, amivel Sátán.

Amikor az ember illetéktelenül Isten felségterületére merészkedik és démoni módon akarja az Urat a maga hatalmába keríteni – a hozzá való tartozás látszatát keltve azáltal, hogy az Ő nevét emlegeti – a varázslás, a halottidézés és a különböző babonák bűnébe esik. Vagy amikor valaki egy nehéz vizsga előtt az amulettjét szorongatva imádkozik, istenkáromlást szól. Ezekben az esetekben az ember már kilépett az Istennel való szövetségből, mégis úgy próbál viselkedni, mintha szövetségesi jogai lennének. Micsoda arcátlan, hitetlen szemtelenség ez! Bizony, Isten ezt nem hagyja büntetés nélkül. A leplezett istenkedés ugyanígy utálatos az Úr előtt, amikor különböző családi, egyházi, nemzeti ügyekbe bevonják Istent: legyen Ő is ott – egy ideig –, tegye ünnepélyesebbé az alkalmat...

Hiába veszi szájára Isten nevét az is, aki helytelenül imádkozik, akinek gondolatai mélyen ott lapul a *legyen meg az én akaratom* igénye.

A Káté a harmadik parancsolat magyarázatánál a beszéd tisztaságát emeli ki. A tiltás az átkozódásra, a káromkodásra és a hamis esküvére terjed ki. Az esküözés jézusi tilalmára utalva el is utasítja annak szektás magyarázatát. (Az Úr Jézus az ember szívét tisztítja meg, hogy a tiszta szív és a tiszta száj tiszta és igaz szavakat alkosson, amelyek megbízhatóak.) A világi felsőbbtség előtt Isten nevére tett esküvést viszont azért látja megtartandónak, mert a minősített beszéd hitelét, igazságát csak egyedül így lehet kideríteni, illetve fenntartani. Hiszen az egy Isten az, akinek a szava igaz, akit tanúul hívhatunk magunk mellé. A mi Urunk nem engedi, hogy más lépjen az Ő helyére. Isten az Ő nevét Jézus Krisztusban jelentette ki. Jézus

neve a Lélek által olyan hatalom, hogy Őt Úrnak vallják. Ebben a névben az Isten hatalma és ereje jelenik meg. Jézus pedig nekünk adta az Ő nevét. Róla neveztetünk krisztusiaknak, keresztyéneknek, Krisztushoz hasonló embereknek. Nagy kérdés, hogy olyanok vagyunk-e, méltóak vagyunk-e erre a névre... Aki az életével rácafol a nevére, aki gyalázatot hoz erre a gyönyörűségesen megtisztelő névre, az a harmadik Ige ellen vét. A harmadik parancsolatot betartani azt jelenti: térj meg a névleges keresztyénségből, és légy igazán krisztusi! Sokat olvasd a Bibliát, és sokat imádkozz – megtisztuló szívvel! A hívő embernek feltétlenül, minden következményt vállalva bizonyosságot kell tenni hitéről. Az Isten teremtette helyzetben ezt úgy kell megharcolni, mint az egyház életéért vagy haláláért folyó harcot. A hitvallás Istenre nézve, de emberek előtt hangzik el, annak megtétele – vagy elmulasztása – üdvösségbe vágó dolog. Isten az Ő nevének őrzésére rendelte a prófétákat majd később az egyházat. Nevének védelmében az a leghatásosabb igyekezet, ha szavaink és tetteink indulatüzők, haraggátlók, villámhárítók. Vonzó és életes keresztyénségünk preventív erejű, s jelenlétében meghíusul az istenkáromlás, az átkozódás, a hamis eskü.

Református kegyességi gyakorlatunk is arra irányul, hogy minden szavunk és cselekedetünk Isten dicsőítését szolgálja.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

**Az elmúlt három hónapban megkeresztelt
gyermekünkért, akikért fogadalmat tettünk!**

Eipl Kornél és dr. Imrek Kornélia
gyermek
Eipl Botond Ferdinánd

Szabó Balázs és Jurácsik Eszter
Szabó Hóvirág

Medgyesi Ákos és Hadnagy Anna Júlia
gyermek
Medgyesi Zente Ágoston

Kocsis Róbert és Spitzer Szilvia
gyermek
Kocsis Zsófia

Dániel Gergő és Bóta Anett gyermek
Dániel Helga

Pál Csaba és Szombati Zita gyermek
Pál Bálint

Hegedüs Krisztián Sándor és
Pálinkás Zsuzsanna a gyermeke
Hegedüs Botond

dr. Pólos Miklós és
dr. Merkel Eperke Dóra gyermeke
Pólos Teodóra

Váradi Tamás és Ungri Renáta
gyermek
Váradi Nimród és Váradi Marcell

Bittó Tamás és Visontai Dóra gyermeke
Bittó Boróka

Budai József és Hartman Anna
gyermek
Budai Zsófia

Pusztai Gábor és Torzsa Andrea
gyermek
Pusztai Miklós

Kristofcsik Tibor és Fábíán Katalin
gyermek
Kristofcsik Ezra Benedek

Édes Gábor és Somogyi Virág
gyermek
Édes Nátán

HAVI ALKALMAINK

- ◆ Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30
- ◆ Kézműves foglalkozás felnőtteknek kéthetente kedden 17.30
- ◆ Zenés áhítat a hónap 1. vasárnapján 17 óra
- ◆ Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra
- ◆ Párápoló tanfolyam a hónap 1. hétfőjén 18 óra
- ◆ Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 óra
- ◆ Baba-mama kör a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30
- ◆ Pároskör I. a hónap 3. péntekjén 18 óra
- ◆ Pároskör II. a hónap 2. szombatján 17 óra
- ◆ Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 óra
- ◆ Női kör a hónap 2. szombatján 16 óra
- ◆ Ifjúsági istentisztelet a hónap 2. vasárnapján 18 óra

270. HAJNAL CSERKÉSZCSAPAT ÓRSI FOGLALKOZÁSAI

- ◆ **Hétfő, 15.30-17.00** hatodikos-hetedikes fiúk
Órvezető: Diószegi Keve
- ◆ **Kedd, 16-17** negyedikes-ötödikes fiúk
Órvezető: Kovács Botond
- ◆ **Kedd, 16-17** ovis nagycsoport és első osztály
Órvezető: Gácsai Dorothea
- ◆ **Szerda, 15.45-17.15** ötödikes-hatodikos lányok
Órvezető: Szecsei Anna
- ◆ **Péntek, 16-17** másodikos-harmadikos lányok és fiúk
Órvezetők: Gurzó József, Molnár Barnabás és Gurzó Gyöngyi
Helyszín: Julianna, technika terem

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
2021. szeptember 12-től újra indultak a gyermekistentiszteleti alkalmak és a gyermekmegőrző szolgálat.
 - Megőrző
Szabó Imre gyülekezeti terem
 - Ovisok (összevont kisovi-nagyovi)
Óvoda tornaterem
 - 1-3 osztályosok
Óvoda játszószoza
(ahol régebben a nagyovi volt)
 - 4-6 osztályosok
Óvoda épület alagsor IFI terem
A gyermekek behozatala a templom felőli kiskapun keresztül történjen, ebben segít egy presbiter és egy gyerekmunkás is az alkalom előtt.
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedélybetegekért hétfő 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra kedd 10 óra**
- ◆ **Énekkar kedd 18 óra**
- ◆ **Bibliai közösségi óra szerda 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra csütörtök 15 óra**
- ◆ **35 feletti egyedülálló bibliaórája csütörtök 18 óra**
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre péntek 18 óra**
- ◆ **Ifjúsági óra péntek 18 óra**

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * **Január 2-án, vasárnap 17 órakor**
- * **Február 6-án, vasárnap 17 órakor**
- * **Március 6-án, vasárnap 17 órakor**

Szeretnénk minden alkalmat megtartani, ami a missziói terv része, de az aktuális rendelkezések szerint ez változhat.

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETI REND

- * **December 24-én, pénteken 15 órakor** szentesti áhítat
- * **December 25-én, szombaton 8.10 és 17 órakor** istentisztelet úrvacsorával
- * **December 25-én, szombaton 15 órakor** siketmissziós istentisztelet úrvacsorával
- * **December 26-án, vasárnap 10 órakor** istentisztelet úrvacsorával
- * **December 31-én, pénteken 18 órakor** óévi istentisztelet úrvacsorával
- * **Január 1-én, szombaton 10 órakor** újévi istentisztelet

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **December 13. 15 óra** idősek adventi délutánja
- * **December 15-17-ig 18 óra** adventi előkészítő alkalom
- * **Január 25. kedd 18 óra** felnőtt konfirmációi tanfolyam indul
- * **Február 13. vasárnap 18 óra** Keresztkérdések tanfolyam indul
- * **Február 21-25 között** hitmélyítő hét
- * **Március 5. szombat** férfi csendesnap.

KOLUMBÁRIUM NYITVATARTÁSI RENDJE

hétfő: zárva
kedd: 9-13 óráig
szerda: 9-18 óráig
csütörtök: 9-13 óráig
péntek: 9-13 óráig
szombat: zárva
vasárnap: 9-10 és 11-12.30 óráig

LELKÉSZI HIVATAL NYITVATARTÁSI RENDJE

lelkészi ügyelettel
hétfő: zárva
kedd: 10-13 óráig
szerda: 10-13 és 15-18 óráig
csütörtök: 11-13 óráig
péntek: 10-13 óráig

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Bruckner Márkus, Devich Márton, Dóró Marianna, Fürjes-Péntek Kata, Gácsi Dorothea, Kun Kármén, Nagy Réka, Nyikos László, Nyikos Réka, Tóth Márti, Széplaki György.
Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Édes Gábor, Halász Kinga,
Somogyiné Ficsor Krisztina, Pataki András
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasszerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács György